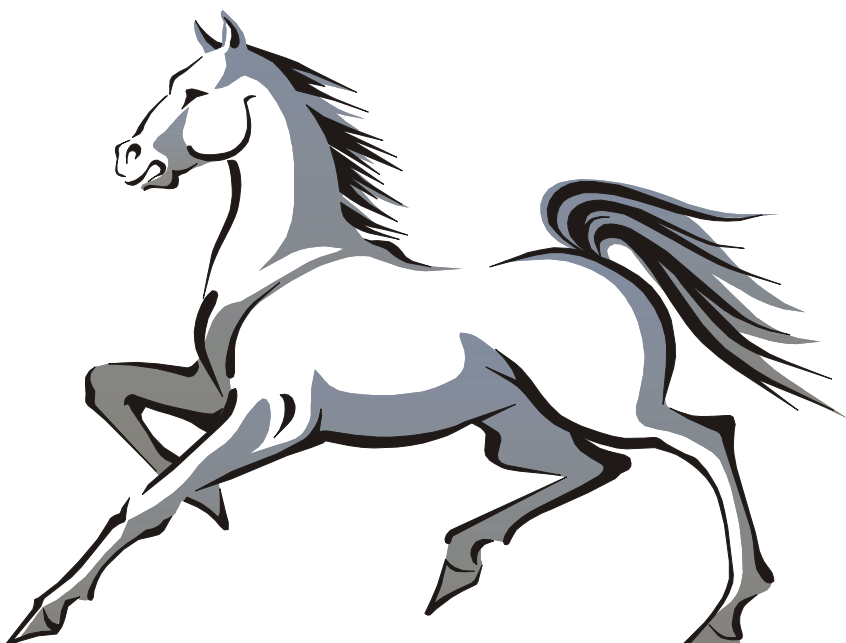

Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος

**ΣΚΕΨΕΙΣ – ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΟΡΑΜΑΤΑ**

ΑΡΚΑΔΙΑ

Copyright: ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Αγίου Κωνσταντίνου 41, Τρίπολη 221 00, τηλ 2710 231820

κιν. 6944 288650

Ηλεκτρονική επεξεργασία: ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΡΟΧΑΛΙΑ

τηλ.: 2710-242093

Στο βιβλίο αυτό υπάρχουν προτάσεις
και άρθρα που κατά καιρούς είδαν
το φως της δημοσιότητας.

*Αν θυσιάσεις έστω και ένα ιδανικό
για ν' αποκτήσεις εξουσία
της προδοσίας το άγαλμα
έχει στηθεί μες στην ψυχή σου*

Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟ ΣΑΛΠΙΣΜΑ

Σ' αυτούς που θέλουν άβουλο, τον κόσμο να τον κάνουν
και μπρος σε κάθε όραμα, τοίχους, φραγμούς του βάνουν.

Εσύ που έχεις δύναμη, στο νου και στην ψυχή σου,
πρέπει σκληρά ν' αντισταθείς, μην το ξεχνάς, θυμήσου.

Μπες προπομπός και φώναξε, θα σε ακολουθήσουν,
κι' άλλοι πολλοί που το μπορούν, τον κόσμο ν' αφυπνίσουν.

Κι όλοι μαζί, με μια κραυγή και τη γροθιά υψωμένη,
δώστε τον όρκο ν' ακουστεί, σ' όλη την οικουμένη.

Αφού υπάρχει θάνατος, να φοβηθείς τι έχεις,
ήρωας γίνε και χρυσή σελίδα θα κατέχεις.

Στην ιστορία των λαών, στο πέρασμα των χρόνων,
η οπτασία σου θα ζεί, στα βάθη των αιώνων.

Μην επιτρέψεις να στηθούν, οικόσημα και θρόνοι,
τον Τσε Γκεβέρα έχε στο νου και τον Κολοκοτρώνη.

Τον Μπολιβάρ «λευτερωτή», παράδειγμά σου φέρε,
τίποτα δεν χαρίζεται, μόν' κατακτιέται ξέρε.

Τ' άδικο γρονθοκόπησε και το κατεστημένο,
άλλαξ' ακόμα και αυτό, το κακοπεπρωμένο.

Τα ιερά ιδανικά, όλων προστάτεινέ τα
και των ανδρών επιφανών, τα έργα δίδαξέ τα.

Πράξεις δειλίας και γιές μέν, δεινά τιμώρησέ τες,
και κυβερνήσεις άνομες, αμέσως γκρέμισέ τες.

Και τα «γεράκια» των λαών, θα γίνουν κότες όλα,
αν τους αφήσεις δίχως τάνκς και δίχως πολυβόλα.

Σπάρτακος γίνε σύγχρονος, συμβιβασμούς μην κάνεις,
φάρος θα είσαι λαμπερός, ακόμα κι αν πεθάνεις.

Γιατί στο μέλλον οι λαοί, για σένα θα μιλάνε,
τα δοξασμένα χνάρια σου, πιστά θ' ακολουθάνε.

ΕΠΙΝΟΗΣΗ – ΣΥΛΛΗΨΗ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ (Κλείνοντας ένα χρόνο)

Εχουν προηγηθεί πολύωρες, μακροχρόνιες και σε καθημερινή βάση συγκεντρώσεις, στο ήσυχο και ιστορικό διαμέρισμα. Εκεί που οι γνώμες όλων ακούγονται με περίσσεια προσοχή και ανάλογα με την ουσία του περιεχομένου του λόγου, στην κατάλληλη σελίδα κατατάσσεται, και από όλους αξιολογείται η πρόταση.

Λίγα τα άτομα – κανενός ο νους δεν είχε στοχαστεί τη διάσταση που θα έπαιρνε εκείνη η γεμάτη δυναμισμό κίνηση – πολλά και με φαντασία και οράματα τα πνευματικά τους χαρίσματα και προπάντων όλοι τους, με φοβερή ψυχική δύναμη και θέληση, χωρίς καμιά υστεροβουλία και γνήσιοι, με μπέσα και ακλόνητα στάνταρ στο λόγο τους άνθρωποι.

Η ψυχή της ομάδας Θηρεσία, που έχει αναλάβει και το ρόλο της γραμματέως, με τα ακούραστα και καλαίσθητα

δάχτυλά της, σημειώνει στο ογκώδες μαύρο τετράδιο, αυτά που η πλειοψηφία αποφασίζει.

Όλοι τους, πέρα για πέρα Αρκαδολάτρες, ταγμένοι ψυχή τε και σώματι στον τόπο που γεννήθηκαν τόσο και τόσο υπέρλαμπροι αγωνιστές που προσφέρθηκαν για το καλό του Γένους μας, για την πιο γλυκιά πατρίδα του κόσμου.

Το πρώτο κοινό σημείο όλων τους, που σιγοκαίει τα σωθικά τους, είναι το ότι νιώθουν πως τίποτα δεν έχουν ως εκείνη την ώρα προσφέρει στον τόπο τους και πως κάτι καλό πρέπει και αυτοί να πράξουν, τουλάχιστον για την εξόφληση του ενοικίου της παραμονής τους σε αυτόν εδώ τον Ιερό και Δοξασμένο χώρο που λέγεται ΑΡΚΑΔΙΑ.

Κοινή απόφαση, η ανάληψη ενός τομέα από τον καθένα τους, ανάλογα με τις δυνατότητές του και τον χαρακτήρα του. Δεν έβαλαν το χέρι τους στο Ευαγγέλιο για να δεσμευτούν στο λόγο τους, γιατί ήταν ετούτο για εκείνους, περιττή και ανοίκειος κίνηση.

Με τις τόσες πολλές ώρες όλοι τους, τόσον καιρό μαζί, ο καθένας τους γνώριζε με φαρμακευτική ακρίβεια τον άλλον, και τον κόσμο που έφερε μέσα του. Όλοι τους εκ γενετής ανόθευτοι και με εγκυρότητα στα λόγια τους

υπάρξεις. Όλη η ομάδα, ποτισμένη με το φλογερό πάθος της δικαιοσύνης, της ισότητας και του ισοκαταμερισμού.

Κόχλαζε μέσα τους το ένστικτο της φιλίας των ανθρώπων, της ειρήνης, της αρμονικής συνύπαρξης και της αλληλεγγύης. Η παιδεία, η υγεία, ο πολιτισμός και η επιστροφή στη φύση, φλόγα Ιερή στο ανεπίγνωστο τμήμα της συνείδησής τους. Όλα αυτά σκέφτηκαν, είναι πράγματα που χρόνια τώρα καίνε, όχι μονάχα αυτούς, αλλά και άλλο ανήσυχο μέρος του πληθυσμού μας.

Όσο αξιόλογα στοιχεία, συγκρότηση, σύγχρονες ιδέες, και θέληση για συνεισφορά στο κοινωνικό σύνολο και να έχει κάποιος, αν δεν βρεθεί ο κατάλληλος τρόπος να μεταφερθούν και γίνουν γνωστά όλα αυτά από το σύνολο των ανθρώπων και στην πορεία να εφαρμοστούν, στην ουσία είναι σαν να μην υπάρχουν, είναι δώρον άδωρον. Για το λόγο αυτό, εμπνεύστηκαν να δημιουργήσουν ένα έντυπο, που μέσα από αυτό θα είναι δυνατή η επικοινωνία τους με τους συνανθρώπους, αυτών μεταξύ τους, και επιπλέον να υπάρχει και μία συνεχής και ουσιαστική ενημέρωση γύρω από τα καθημερινά δρώμενα στο χώρο μας.

Έτσι, μέσα από όλα ετούτα και με τεράστιες δυσκολίες και εμπόδια, γεννήθηκε το ΑΡΚΑΔΟΛΟΓΙΟ,

ταγμένο και προσηλωμένο στην κυριολεξία, στο πλευρό του Αρκαδικού Λαού, που κάθε μήνα φτάνει στα προικισμένα με αξιοσύνη και πολύ σεβασμό από τους ανθρώπους της Εφημερίδας αυτής χέρια του.

Αδέσμευτο έντυπο, γιατί δεν ανήκει σε καμία πολιτική παράταξη, υπεύθυνο και προπάντων με λατρεία αφοσιωμένο στην ξεχασμένη Αρκαδία. Στην πορεία τους, πολλοί άλλοι αξιόλογοι άνθρωποι, με διαρκή πνευματική εγρήγορση, που εκτίμησαν το έργο τους, τους πλαισίωσαν, τους στήριξαν και σήμερα όλοι μαζί, αποτελούν μια δύναμη, πηγή αστείρευτη για την επίτευξη των ευγενών σκοπών τους.

Συν των υπολοίπων στόχων της, η κίνηση αυτή έχει ακόμη και κάτι άλλο πολύ σημαντικό να επιτελέσει, έχει δεσμευτεί γι' αυτό. Την προβολή και με το παραπάνω όλων των θετικών προσπαθειών των εκάστοτε κυβερνώντων και διαχειριστών του δημοσίου χρήματος, κι απ' την άλλη, την άσκηση δριμείας κριτικής και καυτηριασμού, των εσφαλμένων, συνειδητά ή μη κινήσεων που θα γίνουν χωρίς την πλήρη διαφάνεια και τον σωστότερο δυνατό προγραμματισμό. Μερίδιο ευθύνης θα καταλογισθεί και σ' αυτήν ακόμη την Αντιπολίτευση, που τυχόν θα κωφεύσει ή

δεν θα έχει την δυνατότητα να γνωρίζει κάποιους ανορθόδοξους χειρισμούς, που θα καταλήγουν σε βάρος του Αρκαδικού τόπου. Επί τη ευκαιρία αυτή, σας στέλνω εκ μέρους όλων των συνεργατών της Εφημερίδας την αγάπη μας και τις ευχαριστίες μας για την εμπιστοσύνη που μας δείχνετε και την τιμή που μας κάνετε να κρατάτε αυτή τη στιγμή το έντυπο στα χέρια σας.

Οκτώβριος 1998

Ύστερα από τη δημοσίευση αυτού του άρθρου, δοσίλογοι της χλιοδοξασμένης Αρκαδίας μας, με διάφορους ανορθόδοξους τρόπους, στάθηκαν φραγμός στην πορεία του περιοδικού που με τόσους κόπους οι άνθρωποί του προσπαθούσαν να βοηθήσουν τον τόπο μας.

Η μαύρη σελίδα όμως της ιστορίας τους περιμένει...

Δεν κατάλαβαν φαίνεται, πως τα πάντα **δεν** εξαρτώνται από τη δύναμη του χρήματος!

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΚΑΙ ΟΤΣΑΛΑΝ

Ἡρωες ἢ Τρομοκράτες;

“Μνήμη ἢ λήθη;”

Οργισμένος ἔδειχνε ο συγγραφέας – ποιητής Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος, τόσο για την παγκόσμια αδιαφορία στην υπόθεση Οτσαλάν, όσο και για την ἔλλειψη μνήμης, που ἄρχισε και διακατέχει τους τοπικούς φορείς της Αρκαδίας στον ἄνδρα που ἔδωσε την ελευθερία στους Ἕλληνες.

Το «ΑΡΚΑΔΟΛΟΓΙΟ» εἶχε μια καυτή συνομιλία με τον Αρκάδα ποιητή.

Αρκαδολόγιο: Γνωρίζω τα φλογερά σου αισθήματα για τους ἡρωες του γένους μας ἀπὸ τις συζητήσεις μας κατὰ καιρούς, μα το επιβεβαίωσες με το καινούργιο σου βιβλίο. Φέτος, ξέχασαν να τελέσουν μνημόσυνο για τα 156 χρόνια ἀπὸ τον θάνατο του Λευτερωτή. Τι ἔχεις να πεις γι’ αυτό;

Απάντηση: Δεν θέλω να πιστέψω, πως αὐτή η παράλειψη ἐγίνε εσκεμμένα. Ἐχω τη γνώμη, πως μετὰ την ἀλλαγὴ του δημαρχιακοῦ σώματος, κάποιιοι, ἀπὸ ἄγνοια ἢ ἀπὸ κακὴ ἐκτίμηση των πραγμάτων ἀν θες, υπέπεσαν σε

αυτό το σοβαρότατο απόπημα. Είναι αδιανόητο και εξωφρενικό να υπάρχει Έλληνας και δη περισσότερο Αρκάς, που να μην τιμά την μνήμη, να μην κλείνει το γόνυ του μπροστά σε αυτή την Ιερή μορφή, σ' αυτόν τον μεγάλο Ήρωα, Θεόδωρο Κολοκοτρώνη.

Αρκαδολόγιο: Εσύ, όμως, και φέτος ξανά στο Αρκαδικό κανάλι, όπως και πέρυσι, για το καθήκον. Πώς αισθανόσουν εκείνη την ώρα;

Απάντηση: Εκείνη την ώρα τίποτα μπροστά σ' αυτό που αισθανόμουν όταν έγραφα το ποίημα.

Αρκαδολόγιο: Για πες μου.

Απάντηση: Ρίγη σε όλο μου το σώμα και τα μάτια συνεχώς βουρκωμένα. Το να γράφει κανείς για έναν τέτοιο δοξασμένο άντρα, που το όνομά του αντηχεί σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, το να αναφέρεται κάποιος σε ένα σύμβολο της ελευθερίας, αποτελεί για τούτον μεγάλη τιμή, είναι ό,τι υπέρτατο μπορεί να νιώσει.

Αρκαδολόγιο: Και μετά;

Απάντηση: Μπορεί να θεωρηθεί εγωϊστικό από κάποιους, μα θα σου το πω γιατί εγώ το εκλαμβάνω εντελώς διαφορετικά. Κυκλοφορείς πιο άνετα στα ελεύθερα από εκείνους, δοξασμένα σοκάκια και πλατείες του τόπου

σου. Έχεις εκπληρώσει μέρος του ενοικίου της παραμονής σου στην αιματοβαμμένη, υπερένδοξη ελληνική γη.

Αρκαδολόγιο: Αν ζούσε ο Γέρος του Μωριά και τον συναντούσες;

Απάντηση: Μα, ζει. Ποιος σου είπε ότι πέθανε; Βρίσκεται ανά πάσα στιγμή στο μυαλό όλων των Ελλήνων, όχι μονάχα στο δικό μου. Δεν πεθαίνουν οι άνδρες σαν τον Κολοκοτρώνη, είναι ΑΘΑΝΑΤΟΙ. Μα και σπάνια γεννιούνται.

Αρκαδολόγιο: Για τους άλλους αγωνιστές;

Απάντηση: Για όλους έχω γραμμένα, και για τους επώνυμους και για τους αφανείς ήρωες, γιατί όλοι έχουν συμβάλλει στον Αγώνα του Γένους μας.

Αρκαδολόγιο: Για τους προδότες;

Απάντηση: Αιώνια καταδίκη. Ούτε η κόλαση δεν τους δέχτηκε. Μάταια ταλαιπωρούνται για να βρουν τρόπο να εξιλεωθούν, οι ερινύες, τους κατατρέχουν στο αείχρονο, ποτέ δεν θα βρουν γαλήνη οι ψυχές τους.

Αρκαδολόγιο: Το καλύτερο ποίημα από το καινούργιο σου βιβλίο;

Απάντηση: Η «Άλωση της Τριπολιτσάς».

Αρκαδολόγιο: Ο καλύτερος στίχος;

Απάντηση: «Κάνε νισάφι Θεοδωρή, γρόσια πολλά σου δίνω, μην αφανίσεις την Τουρκιά, ποιανού θεός θα μείνω;»

Αρκαδολόγιο: Για τα τελευταία γεγονότα; Για τον Οτσαλάν;

Απάντηση: Βλέπω την δειλία και ανανδρία των αγεώργητων δημίων, μα και την ανοησία τους, που δεν καταλαβαίνουν ότι με τις απάνθρωπες και βάρβαρες ενέργειές τους κουβαλάνε τα υλικά για τα αγάλματα και τις προτομές των βασανισμένων ανδρών. Και το αποκορύφωμα της δειλίας τους, η ειδική φαρμακευτική αγωγή που γίνεται στον Απο, για να τον κάνουν να μιλήσει. Αυτό κι αν είναι ανανδρία, ετούτο κι αν αποδεικνύει φόβο και έλλειψη γενναιότητας.

Αρκαδολόγιο: Πιο γενικά;

Απάντηση: Παγκόσμια ντροπή. Ανθρωπιστικοί λόγοι και σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων επέβαλαν μια γενναιότερη στάση. Τώρα, προσφέρθηκαν όλοι τους να τον βοηθήσουν. Όσο βοήθησαν την Κύπρο μας τόσα χρόνια, άλλο τόσο θα βοηθήσουν και τον Κουρδικό λαό. Κάποια μέρα, όμως, θα λογοδοτήσουν, μπροστά στα μανιασμένα και εξαγριωμένα στίφη των αδικημένων και

αγανακτισμένων λαών. Και προβλέπω, πως μια παγκόσμια εξέγερση κυφορείται. Μην επαναπαύονται οι σημερινοί ισχυροί, γιατί κάτι μου λέει ότι θα είναι οι αυριανοί ηττημένοι.

Ωστόσο, ας μην βιαστούμε εμείς να καταλογίσουμε προδοτικές ενέργειες στην πατρίδα μας, γιατί η λέξη «προδοσία» έχει πολύ, μα πάρα πολύ μεγάλο βάρος.

Αρκαδολόγιο: Τρομοκράτης ή επαναστάτης ο Οτσαλάν;

Απάντηση: Πατριώτης, εάν σκεφθούμε ότι και όλοι οι δικοί μας ήρωες, που σε λίγες μέρες τιμούμε, για τους Τούρκους υπήρξαν τρομοκράτες.

Αρκαδολόγιο: Τι πιστεύεις ότι πρέπει να γίνει; Να τους ξεχάσουμε ή να τους τιμούμε τους ήρωες;

Απάντηση: Να τους τιμούμε και να μην ξεχνάμε τις χαμένες πατρίδες, που και εμείς έχουμε νιώσει την έλλειψή τους.

Αρκαδολόγιο: Τι θα άλλαζες αν είχες τη δύναμη;

Απάντηση: Τα χρήματα που τώρα ξοδεύονται για την κατασκευή υπερσύγχρονων εξοπλισμών, θα τα διέθετα για κέντρα σπουδών συνείδησης και ανθρωπισμού που συνεπάγεται πιο υγιείς κοινωνίες και τα εργοστάσια

κατασκευής όπλων, θα τα μετέτρεπα σε εργοστάσια παραγωγής αγαθών για τους πεινασμένους λαούς του κόσμου.

Μάρτιος 1999

ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΟΝ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΟΚΑΠΗΛΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ει... Πλανητάρχη, έχω την αίσθηση, ότι έχεις πιστέψει ακράδάντα στην αποτελεσματικότητα των όπλων που κατασκευάζετε εκεί, στην «προστάτιδα» των λαών, πατρίδα σου.

Θα σε ρωτήσω κάτι, που είναι ένα από τα άλυτα προβλήματά σας και που μονίμως τρομοκρατείσθε από αυτό.

Άκουσέ με, γιατί, διαθέτετε μεν οικονομική ευχέρεια, στερείσθε όμως της ανάλογης φαντασίας, που έχει αποδειχθεί κατά την πάροδο των αιώνων, ότι υπερέχει των πάντων.

Ας υποθέσουμε, πως ένας Χ αύριο το πρωί, έκανε την μεγάλη ανακάλυψη και σας αγρήστευε όλα τα οπλικά σας συστήματα – μην σας φαίνεται τόσο απίθανο και ακατόρθωτο -.

Και ενώ θα προσπαθείτε να τα θέσετε σε λειτουργία, αυτά θα «τρελαίνονται», όπως τα όργανα των αεροπλάνων και των πλοίων, στο Τρίγωνο των Βερμούδων.

Για πες μου Μπιλ, τι θα έκανες τότε;

Θα αφάνιζες τον υπερευφυή εκείνον επιστήμονα;

Μα κορόιδο θα ήταν, να σου πεις ποιος είναι;

Από άγνωστο σημείο θα ενεργοποιούσε το σύστημά του, θα είχε λάβει τα μέτρα του.

Θες να σου πω εγώ, τι θα έκανες;

Εκ των πραγμάτων, θα υποκλινόσουνα στην ανωτερότητά του και θα τον καλούσες να στρατευθεί μαζί σου, με αντίτιμο βέβαια αμέτρητα υπερατλαντικά νομίσματα, περίοπτη θέση ή επικεφαλής στην όλη συγκρότηση του ανθρωποβόρου συστήματος άμυνας και ασφάλειας του πλανήτη, έτσι όπως εσείς το εννοείτε. Θα εισέπραττες τη γενναία και λεβέντικη άρνησή του και αφού θα σου αποδείκνυε, ότι το **μυαλό** υπερέχει των όπλων, θα χρησιμοποιούσε τη δύναμή του αυτή για το καλό της ανθρωπότητας. Θα την χρησιμοποιούσε, για να φέρει μια ισορροπία επάνω στη γη, να φέρει τη δικαιοσύνη, την ισοκατανομή των αγαθών, να κάνει τις βάσεις για την ΕΙΡΗΝΗ. Θα δοξάσει το όνομά του, τους φίλους του, την

οικογένειά του, την πατρίδα του. Θα γράψει τη λαμπρότερη ιστορία. Θα του στήσουν αγάλματα και προτομές, σε εκατοντάδες σημεία του πλανήτη μας, αφού θα έχει προλάβει τη καταστροφή του.

Εσείς, τι ιστορία θα γράψετε; Τι θα έχουν να θυμούνται από εσάς οι νυν και οι επόμενες γενιές;

Δεν θα απαριθμήσω τα εκατομμύρια θύματα των συρράξεων, που εσείς προξενήσατε, με όλα τα άλλα επακόλουθα. Θα αναφερθώ μονάχα σε τρία σημεία του πολέμου στη Σερβία, που είναι αρκετά για να διαπιστώσει κανείς, την έλλειψη ευαισθησίας που σας διακρίνει απέναντι στους ανθρώπους και τα άγρια ένστικτα που κατοικούν μέσα σας.

Δεν σεβαστήκατε τις Άγιες Ημέρες του Πάσχα, βομβαρδίσατε αμάχους πληθυσμούς, και το αισχρότερο, βδελυρότερο και πιο άνανδρο, βάλατε εναντίον του Νοσοκομείου του Ερυθρού Σταυρού.

Δηλαδή, ξαναχτυπήσατε τους τραυματισμένους.

Αυτός είναι ο πολιτισμός σας, αυτά είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, που συγκροτούν τον ψυχικό κόσμο σας.

Κάποτε, αισθανόμουν μία φιλική διάθεση για τον απλό λαό της χώρας σου. Σήμερα, με τη συμπεριφορά του –

ύστερα από εκείνο το γκάλοπ που έγινε τελευταία -, ούτε και για εκείνον δε νιώθω αυτή τη διάθεση.

Για επεξεργάσου λίγο με το νου σου αυτά που σου γράφω, γιατί κάτι με κάνει να πιστεύω, πως οι μελλοντικοί φωτεινοί δρόμοι των λαών χαράσσονται από «μικρούς». Οι μεγάλοι έχουν ήδη στα χέρια τους το νόμπελ της απανθρωπιάς και της αποτυχίας, δοσμένο από τους αδικημένους και κατατρεγμένους ανθρώπους της γης.

Σε χαιρετώ από την μικρή, μονάχα σε μέγεθος, Ελλάδα, τη χώρα που δίδαξε και διδάσκει, πως και μία να χαθεί ζωή που σ' άνθρωπο ανήκει, πύρρειος θα 'ν' του νικητή, πάντα μια τέτοια νίκη.

Απρίλιος 1999

ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Αέ της Τουρκίας, Έλληνες συμπατριώτες.
Στις δύσκολες αυτές ημέρες των
καταστροφών του εγκελάδου στις χώρες
μας, σε τούτον εδώ τον όλεθρο, απεδείχθη κάτι που έως
τώρα πολύ λίγοι πίστευαν, ελάχιστοι είχαν το θάρρος να
εξωτερικεύσουν.

Μέσα από τον ψυχικό κόσμο των δύο λαών, από το
βάθος της συνείδησης, εξήλθε στην επιφάνεια εκείνο που
χρόνια τώρα, άλλοι, με τον τρόπο τους, τεχνηέντως
επισκίαζαν, ανεδύθη αυτό που μέσα μας υπήρχε.

Ποιος μπορούσε να φέρει στη φαντασία του, ποιος
ήταν ικανός να πιστέψει αυτό, που τούτες τις δύσκολες
στιγμές αποδείχθηκε;

Μικρή μερίδα ανθρώπων βεβαίως, που όμως
δικαιώθηκαν.

Οι αιώνιοι εχθροί σας ήμασταν εμείς, γείτονες, οι
αδυσώπητοι πολέμοί μας ήσασταν για εμάς, συνάνθρωποι.
Και όλα αυτά, γιατί κάποιοι έπαιζαν και παίζουν με

ακρίβεια το παιχνίδι τους, συνδαύλιζαν και συνδαυλίζουν την έχθρα μεταξύ μας.

Τούτες τις δύσκολες ώρες όμως, που η μοίρα μας επιφύλαξε, φάνηκε η πραγματικότητα. Οι δύο λαοί μας από άλλα αισθήματα διακατέχονται, άλλα στο βάθος κρύβονται του υποσυνείδητού τους.

Αυτοί, που τις τύχες των λαών στα χέρια τους κρατάνε, και ηδονίζονται δια μέσου των συστημάτων που διαθέτουν, παρακολουθώντας τα πεταμένα στο χώμα ανθρώπινα πτώματα, για να πουλήσουν τα όπλα τους, τούτες τις μέρες των ισχυρών δονήσεων, μήπως κατάλαβαν τίποτα;

Δεν πιστεύω ότι είχαν το χρόνο να σκεφθούν, αφού αλλού έχουν στραμμένη την προσοχή τους...

Κατάλαβαν όμως οι λαοί μας. Αντελήφθησαν οι μεν Τούρκοι ότι δεν κινδυνεύουν από τους Έλληνες, οι δε Έλληνες ότι οι Τούρκοι άλλα πρεσβεύουν στην πραγματικότητα. Τίθεται τώρα το μεγάλο ερώτημα. Τι μπορούν να κάνουν οι λαοί μας;

Με το όποιο πνεύμα εγώ διαθέτω, θα δώσω την απάντηση.

Οι λαοί είναι εκείνοι που έχουν τη δύναμη, αυτοί είναι που όταν θελήσουν πετυχαίνουν το ακατόρθωτο. Τα αρπαχτικά των σαρκών της ανθρώπινης ύπαρξης, οι καταστρατηγητές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, οι απολίτιστοι, άθεοι και ασεβείς των διεθνών θεσμών και κανόνων (γιατί αυτοί είναι που διαιωνίζουν το μίσος μεταξύ μας) πρέπει να βάλουν καλά μέσα στο μυαλό τους κάτι, που ίσως πάνω στην παραζάλη της παντοδυναμίας τους, δεν είχαν την ευαισθησία να φέρουν ακόμα στο νου τους.

Όταν οι λαοί το αποφασίσουν, οι πολύ ισχυροί του σήμερα, κάτω από τις συνθήκες που τα εξαγριωμένα στίφη δημιουργήσουν, θα βρεθούν οι μεγάλοι ηττημένοι του μέλλοντος. Και θα λογοδοτήσουν.

Θα ήθελαν μια τέτοια εξέλιξη;

Πιστεύω και απαντάω πως όχι.

Για τούτον ακριβώς το λόγο και για το καλό όλων μας, ας βοηθήσουν την ανθρωπότητα.

Για να μείνουν σαν ευεργέτες των λαών στην ιστορία και όχι σαν διαταραγμένα και βλαβερά ανθρωπάκια. Αν δεν έχουν την βούληση να βοηθήσουν τα έθνη, ας τα αφήσουν τουλάχιστον ήσυχα.

Έτσι κι εμείς, χωρίς την παρουσία των όπλων, που αυτοί μας εξαναγκάζουν να αγοράσουμε, αλλά με τον πολιτισμό που διαθέτουμε και τους χειρισμούς που μας προστάζει η συνείδηση, θα λύσουμε τις όποιες διαφορές υπάρχουν μεταξύ μας και ο ιδρώτας των δύο λαών και οι κόποι μας, θα γίνουν νοσοκομεία, δημοτικά, γυμνάσια, πανεπιστήμια, δρόμοι και πάρκα για τα παιδιά μας.

Λαοί των δύο χωρών, στις μνήμες των νεκρών του εγκελάδου, που ήταν και ο λόγος της απόδειξης των μη εχθρικών αισθημάτων μας, ας δώσουμε όλοι μας χέρι συμφιλίωσης και ας έλθουμε στα λόγια του ποιητή:

*Ας τελειώσουν τα μίσση,
έχουμε άλλους καιρούς,
στη ζωή μας προέχει,
των ανθρώπων ο νους.*

(Με κάθε ευθύνη και αισθήματα φιλίας)

Σεπτέμβριος 1999

ΟΜΙΛΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ ΤΡΙΠΟΛΙΤΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Φίλες και Φίλοι,

Περιποιεί για μένα μεγάλη τιμή και χαρά, που αυτή τη στιγμή βρίσκομαι μπροστά σας.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Πρόεδρο κ. Αλέξανδρο Βασιλακόπουλο και στα μέλη της Ένωσης Τριπολιτών Αττικής, για την απόφασή τους να παρουσιάσουν το έργο μου και να τιμήσουν το πρόσωπό μου.

Ένα ακόμη μεγάλο ευχαριστώ σε όλους εσάς που ήρθατε απόψε εδώ, και με την παρουσία σας μου δημιουργείτε τις προϋποθέσεις εκείνες, που θα μου δώσουν δύναμη και κουράγιο να συνεχίσω το έργο, που πριν από λίγα χρόνια ξεκίνησα.

Αρκαδικό και πανανθρώπινο χαρακτηρίζω το έργο και πιστεύω πως δεν έκανα λάθος γι' αυτόν το συλλογισμό μου.

Παρά το μέγεθος της προσωπικότητάς της, αφήνω τελευταία την Πρόεδρο της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων

Λογοτεχνών και της Διεθνούς Ακαδημίας «Θεά Αθηνά» κ. Βαρβέρη – Βάρρα Χρυσούλα, και αυτό δεν το κάνω τυχαία, μα η συνείδησή μου έτσι με πρόσταξε. Και εγώ υπάκουσα.

Με τον πλήρη σεβασμό προς αυτήν και προς όλους εσάς, σας παρακαλώ να την ευχαριστήσουμε όλοι μαζί με ένα θερμό χειροκρότημα, αφού μετά χαράς και παρά το δύσκολο και κουραστικό αυτό εγχείρημα, προσφέρθηκε να παρουσιάσει το Αρκαδικό έργο μας.

Ειλικρινά, η σημερινή μέρα είναι από τις πιο όμορφες και σπουδαιότερες της ζωής μου, αφού με την δική σας παρουσία αισθάνομαι πως δεν έκανα λάθος που τα τελευταία χρόνια ασχολήθηκα με την λογοτεχνία.

Αρκαδικό και πανανθρώπινο, λοιπόν, το έργο και όχι του Χρήστου Στρατηγόπουλου.

Φεβρουάριος 2000

ΟΧΙ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑΤΑ

Ενα επίκαιρο θέμα, που τείνει να πάρει μεγάλες διαστάσεις, είναι αυτό της αναγραφής ή όχι του θρησκευματος στις ταυτότητες.

Πριν από πολλά χρόνια, ένοιωσα την ανάγκη να διαμαρτυρηθώ για την αναγραφή του «Χριστιανός Ορθόδοξος» στη δική μου την ταυτότητα. Ήταν τότε που έφερα στο νου μου, πως κανένας δεν με είχε ρωτήσει αν ήμουν όντως Χριστιανός ή υπέρμαχος κάποιου άλλου θρησκευματος. Και πολύ καλά έκανα, που σκέφτηκα κάτι τέτοιο ετότε. Ποιος με είχε ρωτήσει;

Στο σχολείο, οι δάσκαλοί μου, μου δίδαξαν τον Χριστιανισμό. Θρησκεία με σύνολο δοξασιών καθόλου καταφρονητέων, παρά τα ορισμένα κενά που άφηγε μέσα μου. Διαλογιζόμουν τον καιρό εκείνο: «Μα πώς είναι δυνατόν, όλοι εμείς οι Χριστιανοί να εισέλθουμε στον Παράδεισο και οι πιστοί στα άλλα θρησκευματα όχι;» Ετούτος εδώ ο συλλογισμός, την εποχή εκείνη, έδειχνε το ανήσυχο στοιχείο του σκεπτόμενου νέου ετότε. Ας έλθουμε

όμως στο σήμερα, που βεβαίως και έχει σχέση με τον προβληματισμό εκείνης της εποχής.

Να αναγράφεται το θρήσκευμα στις ταυτότητες; Ναι ή όχι; Η άποψή μου είναι, εάν αυτό εξακολουθεί να γίνεται με τον έως τώρα αυθαίρετο τρόπο, όχι.

Προαιρετικά; Δηλαδή με ελεύθερη βούληση; Μεγάλη πλάνη! Και γιατί πλάνη; Θα απαντήσω.

Γιατί, για να γίνει κάτι τέτοιο, πρέπει ο άνθρωπος να έχει διδαχθεί το σύνολο των θρησκειών του κόσμου, για να μπορεί να γίνει κοινωνός μιας απ' όλες, που θα έχει αποκρυσταλλωθεί στον εσωτερικό κόσμο του πρώτα και ύστερα, αν αυτό χρειάζεται, να φέρεται γραμμένο και στις ταυτότητες.

Και ερχόμαστε σε μία άλλη παράμετρο που μας δημιουργεί την προϋπόθεση να σκεφτούμε το μήπως δεν θα έπρεπε να αναλώνεται τόσος κόπος και χρόνος για το αν θα αναγράφεται το θρήσκευμα ή όχι, αλλά για το ποιο απ' όλα, που θα είναι το καλύτερο για να δώσει περισσότερη πνευματική τροφή στους ανθρώπους, αφού ο αντικειμενικός σκοπός των θρησκειών πρέπει να είναι η πνευματική διαφώτισή τους, και η διαμάχη της εκκλησίας

με το κράτος να γινόταν και για τον τρόπο που θα εισαχθούν οι θρησκείες στα σχολεία;

Η άποψή μου είναι ότι οι κοπτόμενοι υπέρ της ελευθερίας των συνειδήσεων, στην ουσία δεν κάνουν εκείνο που θα έπρεπε να πράξουν, για να δικαιολογήσουν τον τίτλο τους. Αν ήταν πραγματικά ταγμένοι στις ελευθερίες των ανθρώπων, αλλιώς θα έπρεπε να είχαν ενεργήσει. Θα καθιέρωναν στα σχολεία όλου του κόσμου – βλέπε UNESCO – όλες ανεξαρτήτως των θρησκείες και θα τις δίδασκαν με την πραγματική τους μορφή, όπως εκείνοι που τις εμπνεύστηκαν. Έτσι, οι νέοι θα μπορούσαν να σχηματίσουν γνώμη και ανάλογα με το ποια απ' όλες καλύπτει τον ψυχικό κόσμο τους, να καταστάλαζαν και να πορεύονταν δίπλα της.

Γιατί νέος που δεν έχει νόμους εσωτερικούς να τον καθοδηγούν, περιπλανάται και χάνεται. Και οι θρησκείες είναι οι ιεροί νόμοι εκείνοι που ισορροπούν τον άνθρωπο. Βεβαίως και δεν είναι οι μοναδικοί νόμοι που το κάνουν αυτό. Εκτός και αν πρέπει να τις καταργήσουμε. Για να το κάνουμε όμως αυτό, το πνευματικό επίπεδο του ανθρώπου πρέπει να είναι σε τέτοιο βαθμό ανεπτυγμένο, που να μην

χρήζει της βοήθειας από την ανωτέρα δύναμη, που η ανωτέρα δύναμη είναι ο Θεός.

Και ο Θεός είναι ένας και μοναδικός. Για να τον απορρίψουμε, πρέπει να έχουμε την δυνατότητα να κάνουμε ό,τι περάσει από το νου μας, αλλά και τον ίδιο το νου μας να μεταλλάσσουμε όποτε θέλουμε, οπότε θα είμαστε οι ίδιοι από ένας θεός. Να είμαστε ικανοί να τοποθετούμε τα συστατικά εκείνα που χρειάζονται σ' ένα δοχείο το βράδυ και το πρωί να έχει δημιουργηθεί ένα τέλειον, να μπορούμε να φτιάχνουμε από μόνοι μας έναν καινούργιο ήλιο και χωρίς αυτό να δημιουργεί αναταράξεις στο σύμπαν, ή ακόμα, το λιγότερο, να έχουμε τη δύναμη να ζούμε τόσο αρμονικά μεταξύ μας, που να μην χρειαζόμαστε ούτε νόμους του κράτους να μας βάζουν σε τάξη, ούτε αστυνομικούς να μας προστατεύουν.

Δυστυχώς, δεν έχουμε τέτοιες δυνατότητες. Πόσες και πόσες φορές, κορυφαίοι επιστήμονες δεν έχουν υψώσει τα χέρια τους αναφωνώντας: «Ω, Θεέ μου!»

Είμαστε πολύ μικροί.

Τώρα, που όλα δείχνουν πως μία παγκοσμιοποίηση δεν είναι και πολύ μακριά, γιατί να μη διδάξουμε στα παιδιά μας όλες τις θρησκείες των λαών και να τα

αφήσουμε από μόνα τους να βγάλουν τα συμπεράσματά τους;

Έτσι, θα έχουμε κάνει το καθήκον μας και θα έχουμε το δικαίωμα να λέμε πως όντως νοιαζόμαστε για τις κάθε λογής ελευθερίες της ανθρώπινης ύπαρξης του πλανήτη μας.

Εκτός κι αν σκέπτονται να κάνουν κάποια καινούργια θρησκεία, νομίζοντας ότι είναι οι ίδιοι θεοί – αφού όλοι οι παρανοϊκοί θεωρούν εαυτούς ηγέτες, επιστήμονες, στρατηγούς – με παντοκράτορα και βασικό κίνητρο το χρήμα, που έχει φέρει στο χείλος του γκρεμού την ανθρωπότητα!

Επιμύθιο: Ο Θεός είναι μία άγνωστη, ίσως και τυχαία χημική δομή, με δυνατότητες να δημιουργεί ό,τι έως τώρα υπάρχει στο σύμπαν αλλά και να το συντηρεί στο πέρασμα των αιώνων.

Η προέλευση της χημικής εκείνης δομής, θα μας γίνει γνωστή, όταν και το δικό μας μυαλό ενωθεί με τα υπόλοιπα χημικά συστατικά που του λείπουν, για να γίνουμε κι εμείς ένας Θεός.

Έως τότε, όμως, ψηλά τα χέρια μπρος στην ανωτέρα δύναμη, που με τόση ακρίβεια έχει κάνει να λειτουργεί το

σύνολο των φυσικών νόμων στη γη και στο άπειρο διάστημα.

Ιούνιος 2000

Η ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΔΕΝ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ

Συνέντευξη του Χρήστου Δ. Στρατηγόπουλου στην ΖΑΧΑΡΟΥΛΑ ΓΑΪΤΑΝΑΚΗ για την «Γ».

Ζ.Γ.: Γεννηθήκατε στην Βλαχοκερασιά Αρκαδίας. Στο έργο σας είναι εμφανής η αγάπη για το τόπο σας. Δεν είναι ξεπερασμένη αυτή η επιστροφή στις ρίζες;

Χρ.Σ.: Είναι τιμή μου που γεννήθηκα κι έζησα τα παιδικά μου χρόνια στη Βλαχοκερασιά. Απ' ό,τι θα γνωρίζεις κι εσύ, η αγάπη για κάτι δεν επιβάλλεται, παρά μονάχα εμπνέεται από αυτό. Εγώ δεν αγαπώ το χωριό μου επειδή θα έπρεπε. Το αγαπώ, επειδή οι συγχωριανοί μου, μου δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για τούτο. Με τίμησαν πολλές φορές και περίμενα να βρεθεί η κατάλληλη στιγμή για να αποδείξω πως δεν έκαναν λάθος για μένα. Οι «Δρόμοι Δόξας...» τα λέει όλα, μα έχουμε και συνέχεια.

Ζ.Γ.: Στην ερήμωση της ελληνικής υπαίθρου, της Αρκαδίας ειδικότερα, ένας ντόπιος Λογοτέχνης πώς υψώνει το δικό του «Αντισταθείτε»;

Χρ.Σ.: Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου μου, υπάρχουν ειδικά προγράμματα για την ελληνική ύπαιθρο,

που, φαντάζομαι, κυβερνήσεις με ενδιαφέρον για την περιφέρεια, κάποτε θα εφαρμόσουν. Εγώ ως λογοτέχνης τα «εφάρμοσα» με την φαντασία μου. Αν είχα τον τρόπο, θα το έκανα στην πραγματικότητα.

Ζ.Γ.: Το έργο σας έχει τύχει θετικής αποδοχής από κοινό, κριτικούς, αλλά κι έχει διακριθεί σε διεθνείς και πανελλήνιους διαγωνισμούς. Θυμίστε μας κάποιους από αυτούς. Πόσο βοηθάει ένα βραβείο στο προχώρημα ενός δημιουργού;

Χρ.Σ.: Είναι αλήθεια πως τα έργα μου έχουν τύχει θετικής αποδοχής και βραβευτεί σε διαγωνισμούς. Όμως! Η καύσιμος ύλη στη μηχανή μου είναι οι πιστοί και αξιόλογοι φίλοι μου, που με βοηθούν ηθικά και μου συμπαραστέκονται. Χωρίς αυτούς, θα ήμουν ένας παροπλισμένος και αδρανής νους, μονάχα ένας υπάλληλος της Δ.Ε.Η (Μεγαλοπόλεως). Πολλά χρωστάω σε αυτούς.

Ζ.Γ.: Τι σας εμπνέει και σας «ανεβάζει» ως ποιητή, ως συγγραφέα; Υπάρχει κάτι που σας θλίβει και τι θα θέλατε ν' αλλάξει σήμερα στον κόσμο μας; Αισιοδοξείτε για το μέλλον του πλανήτη μας;

Χρ.Σ.: Τα πάντα με εμπνέουν ως ποιητή και συγγραφέα. Από το παιδάκι που κλαίει στο απέναντι

μπαλκόνι, μέχρι το ικετικό βλέμμα του μικρού ζητιάνου στα φανάρια. Με θλίβει το ΕΓΩ και η αδιαφορία για τον συνάνθρωπο. Όσο για το μέλλον του πλανήτη μας, όλα είναι ρευστά. Ίσως και αυτή εδώ η συνέντευξη να μην προλάβει να δει το φως της δημοσιότητας. Χρειάζεται επαγρύπνηση και αγώνας και όχι σταύρωμα των χεριών στο στήθος μας.

Ζ.Γ.: Πώς βλέπετε τους άλλους λογοτέχνες; Υπάρχει ανταγωνισμός ή ευγενής άμιλλα; Πώς ένας δημιουργός οφείλει να προωθή την δουλειά του και τι ρόλο παίζει η προσωπική του παρουσία στις διάφορες εκδηλώσεις;

Χρ.Σ.: Ανάμεσά τους νοιώθω κάτι ξεχωριστό, διδάσκομαι από αυτούς, είτε όταν φέρονται σαν ταπεινοί ποιητές και συγγραφείς, είτε σαν οητές και αλαζόνες. Όσο για δεύτερο σκέλος της ερώτησης, και σ' ευχαριστώ που μου έδωσες την ευκαιρία αυτή, σου απαντώ: ένα βιβλίο εύκολα το γράφεις. Για να φτάσει όμως στα χέρια του αναγνώστη, πρέπει να έχεις μεγάλη θέληση και υπομονή, να αντέξεις σε κάθε λογής εμπόδια, που είναι αμέτρητα. Η προσωπική παρουσία του λογοτέχνη σε δεξιώσεις, εκδηλώσεις κλπ επιβάλλεται.

Ζ.Γ.: Στο έργο σας κυριαρχεί ο αγώνας για την Ειρήνη και την αδελφότητα των λαών. Η στράτευση σ' αυτή την ιδέα, την εποχή της παγκοσμιοποίησης, δεν είναι μάλλον ουτοπική;

Χρ.Σ.: Τι είδους παγκοσμιοποίηση θα έχουμε χωρίς την ειρήνη για την συνύπαρξη των λαών; Έτσι όπως τα μεταφέρω στο χαρτί, έτσι έχω πλάσει εγώ στον κόσμο μου το αύριο, έτσι πιστεύω να το οραματίζονται οι περισσότεροι άνθρωποι του πλανήτη μας.

Ζ.Γ.: Πόσο αισιόδοξος είστε για το μέλλον της ελληνικής ποιήσεως; Σας ανησυχεί που εκδίδονται ετησίως τόσες πολλές ποιητικές συλλογές;

Χρ.Σ.: Μα ποιητής είναι ο άνθρωπος εκείνος που ζει σε πολλούς και διάφορους κόσμους και εποχές, σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Πώς είναι δυνατόν να ανησυχώ για το μέλλον της ποίησης;

Ζ.Γ.: Τιμηθήκατε το 1999 με Βραβείο ΙΠΕΚΤΣΙ για το μυθιστόρημά σας «Δρόμοι Δόξας...». Ποιος ο ρόλος των λογοτεχνών των δύο χωρών στην προσπάθεια για ειρήνη στην περιοχή και συνεργασία των λαών μας;

Χρ.Σ.: Αν τους ήρωες του βιβλίου μου ενστερνιστούν μελλοντικοί Έλληνες Διαμαντήδες απ' τη μια και Σεφάδες

Τούρκοι απ' την άλλη, τότε τα εκατομμύρια δολάρια που ξοδεύονται για τους εξοπλισμούς, θα γίνουν νοσοκομεία, δρόμοι, πάρκα, σχολεία, βιβλία, και καταρτισμένοι εκπαιδευτικοί, που θα διδάσκουν το: «Φύτεψε ένα πανανθρώπινο όραμα, κάποιος θα βρεθεί να το ποτίσει». Αυτός είναι ο ρόλος των λογοτεχνών.

Ζ.Γ.: Ο Χρήστος Στρατηγόπουλος, όταν δεν ρεμβάζει ως ποιητής και δεν διανύει δρόμους δόξας, με τι άλλο ασχολείται;

Χρ.Σ.: Ασχολείται με τη δουλειά του, την οικογένειά του και τους φίλους του και γυμνάζεται καθημερινώς, αφού, όπως έλεγαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι, «Νους υγιής εν σώματι υγιεί», για να έχει την δυνατότητα να παράγει.

Μάϊος 2001

ΝΤΡΟΠΗ!

Μεγάλη ντροπή και αγανάκτηση ένοιωσα, όταν μαθητής Γυμνασίου της Αρκαδίας με πληροφόρησε γι' αυτό που αμέσως τώρα θα διαβάσετε και πιστεύω, το ίδιο με εμένα, φίλοι Αρκάδες, κι εσείς να αισθανθείτε.

Εκπαιδευτικός σε Γυμνάσιο του νομού μας ζήτησε από τους μαθητές του να γράψουν τι γνωρίζουν για τον Γρηγόρη Λαμπράκη και τι για τον τραγουδιστή Αντώνη Ρέμμο. Παρέδωσαν τις κόλες τα παιδιά και ιδού η έκπληξη!

Για τον Αρκάδα Γρηγόρη Λαμπράκη ελάχιστα ε γνώριζαν, για δε τον Αντώνη το Ρέμμο (που κι εγώ θαυμάζω, πρώτα σαν άνθρωπο και σαν καλλιτέχνη βεβαίως), ήξεραν περισσότερα και από τους οικείους του. Μη φανταστεί κανείς, ότι θα υποπέσω στην πλάνη να χρεώσω το προσβλητικό για την Αρκαδία γεγονός, στα παιδιά. Όχι! Στους πραγματικούς ενόχους θα καταλογίσω τις ευθύνες, αυτών θέλω να ταρακουνήσω τις ναρκωμένες συνειδήσεις τους.

Οι πραγματικοί ένοχοι είναι η πολιτεία, είναι εκείνοι που δεν δίδαξαν πως των ανθρώπων που αγωνίστηκαν για να ζούμε ελεύθεροι εμείς σήμερα, τη μνήμη τους πρέπει να τη σεβόμαστε και μ' ευλάβεια να στεκόμαστε μπρος στους ιερούς ανδριάντες τους – αν κάποιος φιλότιμος φορέας έχει μεριμνήσει γι' αυτούς.

Αποτελεί έλλειψη αρχών και είναι πέρα για πέρα ανήθικο και προσβλητικό, παιδιά, απόγονοι, τόσων και τόσων ενδόξων ηρώων του τόπου μας, να μη γνωρίζουν την ιστορία τους. Δεν επιτρέπεται, νέοι, συμπατριώτες σπουδαίων και επιφανών ανδρών της Αρκαδίας, να μη γνωρίζουν για εκείνους. Δεν είναι ορθόδοξο και παραδεκτό, να στερούνται οι νέοι μας, γνώσεων για τους πρωτοπόρους που χάραξαν καινούργιους δρόμους και ευθείς, για τις επόμενες γενεές που ακολούθησαν, που αγωνίστηκαν για τα μεγάλα οράματα, την ειρήνη, την ελευθερία, τη δημοκρατία, που έδωσαν τη ζωή τους ακόμα για τα ιδανικά.

Βέβαια, δεν περιμένω από αυτούς που θα έπρεπε να κάνουν αυτά που χρέος έχουν να πράξουν, γι' αυτό θα γράψω δύο λόγια για τον συμπατριώτη μας, τον ξεχασμένο αγωνιστή της ειρήνης Γρηγόρη Λαμπράκη, ούτως ώστε να μάθουν τα παιδιά, ποιος ήταν και τι πρόσφερε ο σπουδαίος

εκείνος άνθρωπος με τους αγώνες του, αλλά και μέσω αυτού του άρθρου μου να ρωτήσω τους προύχοντες του νομού, γιατί δεν έγινε ο ανδριάντας του ήρωα, που κάποτε δεσμεύτηκαν ότι σε περίοπτη θέση στην Κερασίτσα θα στήσουν.

Ο Γρηγόρης Λαμπράκης γεννήθηκε στην Κερασίτσα Αρκαδίας το 1912 και σπούδασε Ιατρική στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας.

Παράλληλα, ασχολήθηκε με τον αθλητισμό, στον οποίο διακρίθηκε σε αγώνες δρόμου, και στα άλματα. Αναδείχθηκε 10 φορές Βαλκανιονίκης Πρωταθλητής στο άλμα μήκους και για 23 χρόνια διατήρησε το ρεκόρ σ' αυτό το αγώνισμα.

Στη διάρκεια της Κατοχής, πήρε μέρος στην Εθνική Αντίσταση και το 1950 έγινε Υφηγητής της Μαιευτικής. Στην ιδιωτική κλινική του δεχόταν κατά δεκάδες τις άπορες γυναίκες, χωρίς αμοιβή.

Το 1961 εκλέχτηκε Βουλευτής Πειραιά και ανέπτυξε πολύπλευρη δράση, κυρίως στο Κίνημα της Ειρήνης. Τον ίδιο χρόνο έγινε Αντιπρόεδρος της Ελληνικής Επιτροπής για την Υφεση και την Ειρήνη και το 1962 πήρε μέρος στο Παγκόσμιο Συνέδριο για την Ειρήνη.

Το 1963 αποφασίστηκε να οργανώνεται κάθε χρόνο στην Ελλάδα Φιλειρηνική Πορεία, που επικράτησε να λέγεται «Μαραθώνια Πορεία Ειρήνης». Η πορεία ειρήνης εκείνη τη χρονιά απαγορεύτηκε από τις αρχές, αλλά ο γενναίος άνδρας της Αρκαδίας, Γρηγόρης Λαμπράκης, με ελάχιστους άλλους, που τους χαρακτήριζε ο ανδρισμός και το θάρρος, μεταξύ των οποίων και ο Πειραιώτης δικηγόρος Ρουσσόπουλος και ο Βουλευτής Καβάλας Γιώργος Τσαρουχάς – που το 1968 δολοφονήθηκε από την Χούντα -, κατόρθωσαν να την πραγματοποιήσουν.

Η αγωνιστική ωστόσο δράση του τον έφερε σε άμεση αντίθεση με τα συντηρητικά και τα ακροδεξιά στοιχεία. Το 1963 οργανώθηκε συγκέντρωση οπαδών της ειρήνης στη Θεσσαλονίκη, στο κέντρο Picadily, με ομιλήτή το Γρηγόρη Λαμπράκη, αλλά ταυτόχρονα οργανώθηκε στην ίδια πόλη και αντισυγκέντρωση, από φασιστικά κυρίως στοιχεία, και η διαδήλωση προσέκρουσε στη λυσσώδη αντίδραση του παρακράτους, που κατευθυνόταν από υψηλά ιστάμενα πρόσωπα της Ασφάλειας.

Τελικά έγινε η ομιλία κάτω από αντίξοες βεβαίως συνθήκες και μετά το τέλος της άρχισε η πορεία με επικεφαλής τον Γρηγόρη Λαμπράκη, όπου σε κάποια στιγμή

ένα τρίκυκλο όχημα με επιβαίνοντες τον Σπύρο Γκοτζαμάνη και τον Εμμανουήλ Εμμανουηλίδη, έπεσε ορμητικά επάνω του και μ' ένα ρόπαλο ένας απ' αυτούς τον τραυμάτισε στο κεφάλι – όλα αυτά υπό τα όμματα της Αστυνομίας -. Μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο ΑΧΕΠΙΑΝΣ κι αφού έκανε μία πενθήμερη πάλη με το θάνατο, δεν άντεξε και υπέκυψε.

Εδώ τα λόγια του ποιητή δείχνουν του λόγου το αληθές:

**«Της Κερασίτσας τα δενδριά, τα χιλιοανθισμένα,
τα άνθη ρίζαν' ζαφνικά, εγείρανε θλιμμένα.**

**Και τα πουλιά δεν κελαηδούν, τώρα στη Σαλονίκη,
πενθούν γιατί εσκότωσαν, το Βαλκανιονίκη».**

Μεταφέρθηκε η σορός του στην Αθήνα και η κηδεία του έγινε από τη Μητρόπολη, απ' όπου η νεκρική πομπή κατέληξε στο 1^ο Νεκροταφείο κι έγινε η ταφή του.

Τα οργισμένα και πενθούντα πλήθη κατέκλυσαν τους δρόμους και τις πλατείες και ήταν πρωτοφανή σε όγκο, που συντάραζαν το Πανελλήνιο.

Λίγες μέρες αργότερα, παραιτήθηκε η τότε Κυβέρνηση και στις εκλογές που ακολούθησαν ηττήθηκε.

Αυτά τα λίγα πρόλαβε κι έκανε ο Γρηγόρης Λαμπράκης για την Ύφεση και την Ειρήνη, που όλοι μας

θέλουμε, μα πολλοί λίγοι αγωνίζονται γι' αυτά τα πανανθρώπινα ιδανικά.

Τα συμπεράσματα είναι δικά σας, εσείς θα κρίνετε αν έχω δίκιο να αγανακτώ και να οργίζομαι ή όχι, και που βεβαίως με πλήρη ευθύνη υπογράφω το άρθρο μου.

Μάϊος 2001

ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΨΕΥΤΙΚΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΣΤΗ ΣΙΓΟΥΡΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Η εποχή μας, σε υψηλότερη κλίμακα βιομηχανοποίησης, χαρακτηρίζεται από μία σημαντική πρόοδο σε όλα σχεδόν τα επίπεδα της ζωής και έχει καταστήσει τον σημερινό άνθρωπο προνομιούχο σε σχέση με εκείνον των παρελθόντων εποχών.

Ενώ, όμως, η σημερινοί νέοι θα έπρεπε να χαίρονται αυτή την ευδαιμονία, αντιθέτως παρατηρούμε μια τάση τους προς τα ναρκωτικά. Λέγοντας ναρκωτικά, εννοούμε τις διάφορες ουσίες, φυσικές ή συνθετικές, που μεταβάλλουν την ψυχολογία ή την νοητική δραστηριότητα του ανθρώπου.

Η χρήση των ουσιών αυτών, δεν είναι φαινόμενο μονάχα της δικής μας εποχής, αλλά και από αρχαιοτάτων χρόνων οι άνθρωποι κατέφευγαν σ' αυτά τα σκεύασματα, είτε για λατρευτικούς λόγους - Πυθία, Ελευσίνα μυστήρια, γιορτές Διονύσου - είτε για λόγους ιατρικούς.

Σήμερα, η διάδοση των ναρκωτικών έχει γενικευτεί και έχει πάρει διαστάσεις οργανωμένου κοινωνικού εγκλήματος σε παγκόσμια κλίμακα. Η τροπή κατά κύριο λόγο των νέων στα ναρκωτικά, είναι κοινωνιολογικό πρόβλημα και οι ρίζες του βρίσκονται στη δομή και τη συνάρθρωση, της μη εχούσης πραγματική οντότητα, κοινωνίας της υπερεπάρκειας.

Οι σημερινοί νέοι, αγωνίζονται να προσαρμοστούν σε ένα ταχύτατα μεταλλασσόμενο κοινωνικό σύστημα, που τους παρέχει όλα ετούτα τα πληθωριστικά αγαθά και τους έχει δημιουργήσει την αίσθηση της παντοδυναμίας και της αυτοτέλειας του ανθρώπινου παράγοντα.

Ο κόσμος αυτός της πλασματικής υπερεπάρκειας, όμως, στην πορεία των ετών απεδείχθη ότι δεν είναι επαρκής για να δώσει ένα νόημα ύπαρξης στα νέα άτομα, που ψάχνουν την ταυτότητά τους και καταβάλλουν έντονες προσπάθειες να αποκτήσουν εσωτερικές σταθερές, τη στιγμή που η ρευστότητα και η αβεβαιότητα είναι το σημαντικότερο χαρακτηριστικό του ονομαζόμενου "πολιτισμένου κόσμου".

Οι κοινωνίες σήμερα νοσούν, και αυτό το βεβαιώνει ο αριθμός των νέων παιδιών που κάθε μέρα πεθαίνουν από

την υπερβολική χρήση ναρκωτικών ουσιών, ή μπαίνουν στα διάφορα κέντρα αποτοξίνωσης, προσπαθώντας να αποφύγουν τον "παράδεισο" που νόμιζαν πως θα τους απαλλάξει από τις δυσκολίες και που δυστυχώς ξεγελάστηκαν.

Οι κύριοι υπεύθυνοι για τη μη σωστή επιλογή των νέων αυτών, είναι οι οικονομικές και πολιτικές συνθήκες που επεξεργάσανε οι κοινωνίες της "αφθονίας" για τους νέους ανθρώπους, που φορτισμένοι νοιώθουν έντονα και άμεσα την παρακμή του συστήματος.

Οι σημερινοί νέοι άνθρωποι, απομονωμένοι στις απρόσωπες, πολυάνθρωπες πόλεις, γεύονται την μοναξιά και τον αλλοτριωμένο χαρακτήρα τους και δοκιμάζεται συνεχώς η ψυχική τους ισορροπία, χωρίς να μπορούν να βρουν κάποια διέξοδο και πρόσβαση επικοινωνίας με τους άλλους ανθρώπους. Αποκομμένοι και ανήμποροι μέσα στην κοινωνία που έχει απολέσει ιδεολογίες και πιστεύω και προσποιούμενη (η κοινωνία) το αντίθετο, αισθάνονται την ανασφάλεια και τον αστικό υποκριτισμό να τους αμαυρώνει και να τους δηλητηριάζει τα όνειρα και τις ελπίδες τους.

Η μοναδική διέξοδός τους είναι η απομάκρυνση από τα κοινά, η εσωστρέφεια, η εσωτερική συσπείρωση που

γίνεται μηχανισμός άμυνας ενάντια στον ανταγωνισμό και την ανασφάλεια που τους διακατέχει.

Το γκρέμισμα των ιδανικών, η φθορά και η παρακμή του συστήματος αξιών, σε συνδυασμό με την ιδεολογική σύγχυση της εποχής, δεν μπορούν να δώσουν ένα υπαρξιακό νόημα στους νέους, στους ανθρώπους που κυρίως έχουν ανάγκη υποστήριξης για να μπορέσουν να διοχετεύσουν το δυναμικό και το φορτίο της νιότης τους.

Η διαφήμιση και τα πρότυπα επιτυχίας που προβάλλει, προσπαθεί να δείξει έναν αλλιώτικο ονειρικό κόσμο, βασισμένο στο χρήμα, υποκαθιστώντας το νόημα της ύπαρξης που απουσιάζει από τις σημερινές κοινωνίες. Οι νέοι, όμως, δεν συμβιβάζονται. Αντιλαμβάνονται την φθαρμένη υποδομή του πλασματικού κόσμου, που έχει υποκαταστήσει το είναι με το έχειν και που ενώ κηρύσσει την αγιότητα της εργασίας, προσφέρει την αθλιότητα της ανεργίας.

Η καλοσχεδιασμένη μηχανή της διαφήμισης, που λειτουργεί σαν Προκρούστης στους νέους, το μόνο που καταφέρνει είναι την αποστροφή τους γι' αυτόν τον "σαγηνευτικό" κόσμο και την απογοήτευσή τους για την

απάτη που ξετυλίγει στα μάτια τους η φτώχεια της πραγματικότητας.

Βέβαια, δεν είναι μονάχα οι λόγοι αυτοί που ωθούν τα παιδιά να καταφεύγουν σ' αυτές τις ουσίες. Υπάρχουν και άλλοι πολλοί λόγοι που παίζουν σημαντικό και αυτοί ρόλο. Πολλά από αυτά τα παιδιά, είναι πληγωμένα από τις βιωματικές εμπειρίες που μένουν ανεξίτηλες μέσα στον ψυχικό κόσμο τους και τις κουβαλάνε για πάντα μαζί τους. Διαλυμένες οικογένειες χωρίς συναισθηματικό υπόβαθρο, οικογένειες που στέρησαν την αγωγή από τις εύπλαστες αυτές υπάρξεις, φέρουν μεγάλο μερίδιο ευθύνης για το ξεστράτισμά τους.

Η περιέργεια της ηλικίας, η δίψα τους να γνωρίσουν τα πάντα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, να νοιώσουν καινούργιες εμπειρίες και να αυτό-επιβεβαιωθούν, να θεωρηθούν ώριμοι και να καταξιωθούν στα μάτια των άλλων. Οι ανενδοίαστοι έμποροι του θανάτου, σε οργανωμένη βάση, εκμεταλλεύονται τη ροπή αυτή της φιληδονίας των παιδιών και βασισμένοι στην άγνοια της ηλικίας τους, τους δημιουργούν τις προοπτικές της φυγής, σπρώχνοντάς τα στη λήψη των ναρκωτικών.

Προσφεύγοντας, όμως, στον ψεύτικο αυτό παράδεισο, όχι μόνον δεν βρίσκουν λύση στα προβλήματά τους, αλλά αντιθέτως, καταστρέφονται ολοσχερώς εσωτερικά, αποδιοργανώνονται ηθικά και η ψυχική τους εξάρτηση τους κάνει έρμαιο του πάθους και όχι μονάχα δεν θέλουν να ξεφύγουν, αλλά δεν έχουν την δύναμη να μπορούν για να θέλουν.

Η βία, η ανομία κατά προσώπων και πραγμάτων, είναι πολλές φορές η αντίδραση των τοξικομανών που βρίσκονται κάτω από την επήρεια της στέρησης και σε 1.750.000 υπολογίζονται, σε παγκόσμια κλίμακα, τα εγκλήματα με αιτία τη χρήση ναρκωτικών.

Ανθρώπινα κουρέλια, καταρρακωμένοι, σε ολοκληρωτική και οριστική καταστροφή, οι άνθρωποι αυτοί με απάθεια περιμένουν τον θάνατο.

Αυτά τα βρώμικα και πυώδη κοινωνικά συστήματα, που προξενούν την αιτία για την καταβαράθρωση των παιδιών που είναι οι ελπίδες για το μέλλον του πλανήτη μας, θέλουν ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ και χτίσιμο ξανά από την αρχή. Οι ποινές και οι καταδιώξεις των ναρκομανών, σε καμία περίπτωση δεν είναι η καλύτερη λύση του προβλήματος. Οι χειροπέδες και το κλείσιμο στις φυλακές των εμπόρων του

λευκού θανάτου, με κανέναν τρόπο δεν αποτελεί πανάκεια στην περίπτωση.

Ένα πράγμα μονάχα μπορεί να εγγυηθεί την εξαφάνιση του καταστροφικού για τον άνθρωπο αυτού φαινομένου. Η σωστή ΠΑΙΔΕΙΑ, που θα αναδείξει υψηλού επιπέδου κοινωνίες, με σύγχρονες και φιλοσοφημένες αντιλήψεις και μόνον αυτή.

Τότε, ούτε εμπόρους ναρκωτικών θα παράγουμε, ούτε χρήστες τέτοιων ουσιών θα καλλιεργούμε.

Ιούνιος 2001

ΤΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΗΣ

Αρμόδιοι κύριοι της Τοπικής Αυτοδιοίκησης,
Η μεγάλη μου λύπη και αγανάκτηση,
μου δημιούργησαν τις προϋποθέσεις να
προβώ στη σύνταξη αυτού του άρθρου, που φαντάζομαι ότι
θα έχετε την ευγενή καλοσύνη να διαβάσετε, ή καλύτερα
την υποχρέωση να μελετήσετε.

Εάν ενθυμούμαι καλά, κατά τη διάρκεια της
προεκλογικής περιόδου του 1998 είχατε υποσχεθεί μεταξύ
άλλων, και την ρύθμιση του κυκλοφοριακού προβλήματος
που τόσο ανάγκη έχει η πόλη μας.

Τελευταία, και ύστερα απ' την πάροδο τόσων ετών,
είδαμε να καταβάλλονται προσπάθειες για το θέμα που
προανέφερα. Φανάρια σε κόμβους, μονοδρομήσεις κλπ. Το
τελευταίο δεκαήμερο του Οκτώβρη, συνεργεία εργάστηκαν
επί της οδού Αγίου Κωνσταντίνου, στον κόμβο της
ανωτέρω οδού και των οδών Οπλαρχηγού Σεχιώτη και
Ερυμάνθου. Θεώρησα σπουδαία την ενέργειά σας μέχρι τη
στιγμή που ο δρόμος λόγω του διαζώματος που

τοποθετήσατε στένεψε κι εξεπλάγην όταν είδα εκατέρωθεν του δρόμου πινακίδες που απαγορεύουν τη στάση και στάθμευση των αυτοκινήτων.

Γνωρίζει ο αρμόδιος μηχανικός που σχεδίασε το έργο, ότι επί της οδού υπάρχουν πολυκατοικίες που κατοικούν άνθρωποι και που οι άνθρωποι αυτοί έχουν αυτοκίνητα που με τη σειρά τους κι αυτά χρειάζονται κάποιο χώρο για να σταθμεύσουν;

Γνωρίζει ο μηχανικός εκείνος, πως για να ζήσουν οι άνθρωποι που μένουν στις δύο πολυκατοικίες αριστερά και δεξιά του δρόμου, ότι πρέπει να χρησιμοποιήσουν αγαθά που θα μεταφερθούν και θα ξεφορτωθούν στις εισόδους των δύο πολυκατοικιών από τ' αυτοκίνητά τους;

Έχω τη γνώμη ότι θα το γνωρίζει.

Εκείνο όμως που δεν γνωρίζει ο μηχανικός και όλοι οι συναρμόδιοι είναι ότι, αντί να λύσετε κάποιο πρόβλημα, που κατά τη γνώμη μου δεν υπήρχε, δημιουργήσατε πολλαπλά, το λιγότερο σε δεκαπέντε οικογένειες που άφηναν τ' αυτοκίνητά τους που τόσα χρήματα έχουν δώσει για να τα αποκτήσουν και τόσους φόρους προς το κράτος που αναλογούν.

Τελικά το έργο, κύριοι αρμόδιοι, κατέληξε πρόβλημα. Κι ετούτο γιατί δεν δώσατε την απαραίτητη προσοχή στην κατασκευή του. Αν και δεν είμαι ειδικός, γνωρίζω αρκετά πράγματα για να δω την ατέλεια του έργου. Κάνατε φαρδύ το διάζωμα, με αποτέλεσμα να στενέψει ο δρόμος, του δώσατε περισσότερο μήκος στο σημείο που ήταν στενότερος κι έτσι τώρα δεν υπάρχει ο απαιτούμενος χώρος για την στάθμευση των αυτοκινήτων.

Πρέπει να επανορθώσετε. Έχετε υποχρέωση να σεβαστείτε την άποψη των ανθρώπων που σας έδωσαν την εντολή να λύσετε τα προβλήματά τους. Τους το ζητήσατε, άλλωστε, και υποσχεθήκατε πως θα εργαστείτε για το καλό της πόλης μας. Το «απαγορεύεται» είναι λύση που ανήκει σε άλλες εποχές. Το φαινόμενο της απαγορεύσεως στάθμευσης και στάσης παρατηρείται και στην οδό Σεραγίου, κάτω από την πλατεία Άρεως, εκεί που κατέληγαν όσοι πουθενά αλλού δεν έβρισκαν χώρο για τ' αυτοκίνητα. Τον καταργήσατε κι εκείνον.

Προσέξτε, μη βρεθείτε προ μεγάλων εκπλήξεων, διότι η αγανάκτηση του κόσμου πολλά μπορεί να προκαλέσει!

Ο καλός κυβερνήτης πρώτα εξασφαλίζει άλλο χώρο για τη στάθμευση των αυτοκινήτων κι ύστερα τοποθετεί

απαγορευτικές πινακίδες, εκτός και αν θεωρείται δευτερευούσης σημασίας το θέμα που σας θίγω.

Πριν κλείσω, σας λέγω και τούτο:

Έχετε φανταστεί, έχει περάσει από το νου σας τι δύναμη μπορεί να έχει στα χέρια του ένα σωματείο των Ιχθύδων, που τόσο η πολιτεία έχει βάλει στο στόχαστρο;

Μη φτάσουμε, όμως, έως εκεί, διότι θα ηττηθείτε. Τότε, και λύσεις για το πρόβλημα που σας αναφέρω θα βρείτε, αλλά και φτηνότερα καύσιμα και λιγότερους φόρους τ' αυτοκίνητα θα έχουν.

Νοέμβριος 2001

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΝΕΑ ΑΡΙΑΔΝΗ»

Κυρίες, κύριοι, φίλες και φίλοι, γεια σας.

Νιώθω μεγάλη τιμή και χαρά, που αυτή τη στιγμή βρίσκομαι σε αυτή εδώ τη θέση και με την παρουσία σας, αισθάνομαι ότι ο αγώνας που μέσα από τα έργα μου ξεκίνησα, άρχισε ήδη να δικαιώνεται.

Σήμερα, αγαπητοί φίλοι, δεν έχετε μπροστά σας έναν λογοτέχνη από εκείνους που μόνιμα βρίσκονται στο προσκήνιο με τους γνωστούς μηχανισμούς και στρατηγικές, αλλά έχετε μπροστά σας το γιο του αγρότη, από ένα μικρό και φτωχό χωριό της Αρκαδίας. Γι' αυτό και μόνο, ένα μεγάλο ευχαριστώ στο περιοδικό ΝΕΑ ΑΡΙΑΔΝΗ, που η διευθύντριά του κα Καίτη Λειβαδά και οι συνεργάτες της κα Βασιλική Λεονταρίτη και ο κος Δημήτρης Καραμβάλης προσφέρθηκαν να παρουσιάσουν τα έργα μου – έργα χαρισμένα από καιρό σε όλους τους ανθρώπους του πλανήτη μας.

Από τα παιδικά μου χρόνια, είχα ένα ένστικτο ανεπτυγμένο μέσα στο κόσμο μου, που πάντα ζωντάνευε και αντιστεκόταν μπροστά στην αδικία, στην άνιση μεταχείριση των ανθρώπων, στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και σε ό,τι άλλο θεωρούσα ότι δεν άρμοζε στο κορυφαίο δημιούργημα του Θεού, τον άνθρωπο.

Ράγιζε η καρδιά μου προς στην ταλαιπωρία του αγρότη, του εργάτη, του φτωχού ανθρώπου που δεν είχε τη δύναμη να επισκεφθεί ένα γιατρό. Τα σωθικά μου φλέγονταν στο άκουσμα πολέμων, αγανακτούσα στη σκέψη και μόνο της απώλειας ανθρώπινων υπάρξεων για όφελος κάποιων. Μέσα σ' εκείνη την άδολη παιδική μου ψυχή, έπλαθα δικά μου προγράμματα, προγράμματα για την υγεία, τη δικαιοσύνη, την παιδεία, απαραίτητο στοιχείο το τελευταίο για έναν σωστό και καθώς πρέπει άνθρωπο.

Στριφογύριζε κι εκείνη η σοφή συμβουλή του παππού, πως έπρεπε ο καθένας μας να πληρώσει το ενοίκιο της παραμονής του πάνω στη γη, πριν την εγκαταλείψει, κι έτσι, ησυχία δεν έβρισκα. Δεν είχα τη δύναμη να πραγματοποιήσω τα όμορφα εκείνα όνειρά μου, που εφαρμόζοντάς τα θα απάλυνα τον πόνο του ανθρώπου.

Ήμουν αβοήθητος. Πολλά τα εμπόδια μπροστά μου. Θεατά και αθέατα.

Με το πέρασμα του χρόνου, όμως, όλο και γέμιζα τον κόσμο μου με γνώσεις και πείρα και όταν ένιωσα ότι είμαι έτοιμος να παλέψω με ό,τι σταθεί φραγμός στα πανανθρώπινα οράματά μου, με πίστη στα ιδανικά για τον άνθρωπο και αποφασισμένος να σταθώ στο ύψος των περιστάσεων, πήρα μολύβι και τετράδιο.

Τώρα, έχουμε άλλους καιρούς, είπα, η μάθηση είναι δύναμη. Και η πείρα από δίπλα της, ένα αχτύπητο δίδυμο.

Θα καταφέρεις, μου είπε κάποιος φίλος μου ακούγοντας τους στόχους μου, να ακινητοποιήσεις ένα υπερσύγχρονο αεροσκάφος ή ένα τελευταίου τύπου τανκ; Είναι δυνατόν να μπορέσεις; συμπλήρωσε.

Όχι, του απάντησα.

Εμ τότε, συνέχισε, πού πας ξυπόλητος στα αγριάγκαθα;

Άκου, του είπα, φίλε μου! Μπορεί να μην έχω τη δύναμη να καταρρίψω το πολεμικό αεροσκάφος, έχω όμως τον τρόπο – και ο τρόπος είναι δύναμη – να πείσω τον πιλότο του να μην πατήσει εκείνο το μοιραίο κουμπί, και έτσι είναι σαν να το αφόπλισα. Αν όμως, φίλε μου,

συνέχισα, αγωνιστούμε λίγο ακόμη όλοι μας, τότε ούτε τανκ θα παράγονται, ούτε πολεμικά αεροσκάφη θα βγάζουν τα εργοστάσια. Άλλα πράγματα, πιο απαραίτητα θα κατασκευάζουν. Το να σιωπάς μπρος στα πάσης φύσεως απάνθρωπα φαινόμενα, είναι ό,τι χειρότερο. Το να σιωπάς όταν έχεις τον τρόπο να αντισταθείς και δεν το κάνεις, είναι ανανδρία.

Είπαν ότι εμείς οι λογοτέχνες είμαστε αιθεροβάμονες.

Ξέχασαν, όμως, πως ό,τι καλό συνέβη στην ανθρωπότητα, έγινε από τα οράματα των ανθρώπων, με πηγή τους την έμπνευση.

Κι εγώ, μέσα από τα έργα, υλοποιώ τα οράματά μου. Τέτοια είναι η κοσμοθεωρία μου.

Όποιος από σας έχει γράψει έργα, μπορεί να καταλάβει το τι νιώθει ένας δημιουργός όταν συνθέτει το έργο του. Μπορεί να καταλάβει τι αισθάνεται τον καιρό εκείνο που το δημιουργεί.

Ο υποφαινόμενος δημιουργός ένιωσε αυτά που σε λίγο θα σας πουν οι αγαπητοί παρουσιαστές, στιγμή προς στιγμή, από την αρχή έως το τέλος. Όλη την πλοκή των πονημάτων του, τα έζησε σαν να γινόντουσαν στην πραγματικότητα. Και τελειώνοντας, ήρθε η λύτρωση.

Ένωσα ότι είχα προσφέρει κι εγώ κάτι στο σύνολο, παρόλο που είμαι ακόμη στην αρχή της λογοτεχνικής πορείας μου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αγαπητοί φίλοι,

Για τη μεγάλη τιμή που μου κάνατε απόψε, μέσα από τα βάθη της ψυχής μου, ένα πολύ μεγάλο ευχαριστώ.

Θέλω να γνωρίζετε πως για να υλοποιηθούν αυτά που σήμερα ακούσατε χρειάζεται συστράτευση όλων μας.

Με τη δική σας υποστήριξη και πολλών άλλων ακόμη συνανθρώπων μας θα γίνουν κατορθωτά αυτά που μέσα από τα έργα στοχάζομαι.

Βοηθήστε την προσπάθεια, για να μπορέσουμε όλοι μαζί να αντισταθούμε σε εκείνους που θέλουν με το δικό τους ανορθόδοξο τρόπο να εξουσιάζουν τον πλανήτη μας.

Δικαιοσύνη σε όλους τους τομείς και Παιδεία, κορυφαίο δίδυμο για έναν καλύτερο κόσμο, για να υπάρξει μέλλον στην καταδικασμένη ανθρωπότητα.

Σήμερα, θέλουμε πρωταγωνιστές έργων, ΠΡΟΤΥΠΑ, που θα παίξουν βασικό ρόλο στη διαμόρφωση της ψυχικής δομής των νέων μας, που ο κόσμος τους αιωρείται σαν ένα φτερό στον άνεμο, αφού πουθενά δεν βρίσκει την ισορροπία του, καταλήγοντας στις διάφορες ουσίες και σκευάσματα, που τάχα θα τους βοηθήσουν στις λύσεις των προβλημάτων τους.

Ας κλείσω μ' ένα επίγραμμα:

«Το ηθικό του ανθρώπου δεν αποκτιέται με τα φάρμακα, τις πράξεις έχει για τροφή του, αγώνες και οράματα». Σας ευχαριστώ πολύ.

Φεβρουάριος 2002

ΣΥΝΤΟΜΗ ΟΜΙΛΙΑ
κατά την παραλαβή του
Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ
«ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ»
από την Πρόεδρο της ΔΕΕΛ
κ. Βαρβέρη – Βάρρα
στον Διεθνή Λογοτεχνικό & Καλλιτεχνικό
Διαγωνισμό αφιερωμένο στην
Ημέρα των Ποιητών

Κυρίες και κύριοι, καλησπέρα σας.

Οταν δολοφόνησαν τον Γρηγόρη Λαμπράκη, ήμουν μαθητής στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού μου.

Η αίγλη του ήταν τόσο μεγάλη, που όλοιμίλαγαν για εκείνον. Συνεπαρμένος από τη μεγάλη του φήμη, σκέφθηκα τότε με το παιδικό μυαλό μου: «να ήμουν εγώ στη θέση του!»

Όμως, η μοίρα με βοήθησε και έγραψα ένα ποίημα για το θρύλο, ειρηνιστή, συμπατριώτη μου και να, που σήμερα λυτρώνομαι μέσα από αυτό. Ποιος ξέρει όμως, τι μου επιφυλάσσει το πεπρωμένο...

20/03/2002

ΟΜΙΛΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΣΤΟ ΔΗΜΟ ΣΚΙΡΙΤΙΔΑΣ

Κύριε Δήμαρχε.

Αξιότιμοι, κυρίες, κύριοι.

Αγαπητοί συμπατριώτες, γειά σας.

Καταρχήν, θέλω να καλωσορίσω και εγώ τους σεβαστούς προσκεκλημένους στην σημερινή εκδήλωση για τα εγκαίνια του καινούργιου Δημαρχείου του νεοϊδρυθέντος Δήμου Σκιριτίδας, με έδρα τον τόπο που είδα για πρώτη φορά το φως και ανέπνευσα το καθαρό οξυγόνο του. Τον τόπο που μεγάλωσα, ανάμεσα σε αυτούς τους αγαπητούς, φιλήσυχους κι εργατικούς ανθρώπους. Την ιστορική Βλαχοκερασιά.

Και λέω ιστορική Βλαχοκερασιά, γιατί απ' ό,τι γράφουν τα βιβλία, εδώ είχε το κέντρο εκπαίδευσης των νεοσυλλέκτων στρατιωτών που θα έριχνε αργότερα στον αγώνα για τη λευτεριά του γένους ο θρυλικός γέρος του Μοριά, ο λευτερωτής του τόπου, Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Πώς να μην πεις, λοιπόν, έστω και λίγα λόγια γι' αυτόν, που αν δεν υπήρχε, ίσως να μην ήμασταν εμείς σήμερα σε αυτήν εδώ την εκδήλωση.

Πώς να μην έρθει, όμως, στο νου μου κι ένας άλλος κορυφαίος αγωνιστής, δεξί χέρι του στρατηλάτη Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, ο υσιπετής, γενναίος και έμπιστός του, ο καπετάν Γιάννακας, γέννημα αυτού εδώ του χωριού.

- Εδώ θα κάνω μια παρένθεση. Πολύ φοβάμαι ότι εμείς οι νεότεροι δεν έχουμε κάνει το καθήκον μας απέναντι σε αυτόν, που όταν τελείωσε ο αγώνας της λευτεριάς, απεσύρθη στα χτήματά του κι αρκέστηκε στην προσφορά του και μόνο και τίποτα δεν ζήτησε ποτέ από το ελεύθερο πια κράτος.

Κυρίες και κύριοι, από αυτό εδώ το σημείο που βρίσκομαι, στέλνω τη φαντασία μου πολλά χρόνια πριν, τότε, που μαθητής του απέναντι γυμνασίου, βρέθηκα ένα απόγευμα σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο, κρατούμενος από έναν χωροφύλακα του σταθμού.

Και ω, τι σύμπτωση! Σήμερα το κτίριο εκείνο να γίνεται χώρος που θα παίρνονται οι σωστότερες και δημοκρατικότερες αποφάσεις, για την καλύτερη λειτουργία των κινήσεων εκείνων, που θα διευκολύνουν τη ζωή μας. Ο

χώρος εκείνος – το κρατητήριο δηλαδή – να γίνεται Δημαρχείο. Κι εγώ τώρα, ο άτακτος τότε μαθητής, να βρίσκομαι σε αυτήν εδώ τη θέση και να απολαμβάνω τη μεγάλη τιμή που είμαι μπροστά σας.

Μα πώς, αγαπητοί φίλοι, αλλάζουν οι καιροί; Τίποτα δεν πάει χαμένο, ούτε και οι ονειροπόλες σκέψεις ενός μικρού, όπως οι δικές μου ετότε, δεν χάνονται.

Έλεγα με το νου μου εκείνο το δίωρο στο γκρίζο δωμάτιο που με φιλοξενούσε: «Μα, γιατί να βρίσκομαι εδώ τώρα με την κατηγορία ότι έσπασα ένα τζάμι του σχολείου παίζοντας ποδόσφαιρο; Γιατί να μην υπάρχει ένας χώρος για εμάς που μέσα μας κυλάει το φλογερό αίμα της νιότης; Γιατί να μην υπάρχει ένα γυμναστήριο να γυμνάζουμε τα σφριγηλά μας σώματα, γιατί κι εμείς να μην πρωτοστατούμε στον αθλητικό στίβο της χώρας μας και όχι μόνο, αφού υπήρχε η απαραίτητη δομή των ατσαλένιων κορμιών μας;».

Βοούν ακόμα στ' αυτιά μου οι φοβερές κανονιές του σημερινού Δήμαρχού μας, κ. Κώστα Κατσαφάνα, από τα χαλύβδινα πόδια του. Σαν ταινίες του σινεμά περνούν από μπροστά μου και σήμερα οι αέρινες και θεαματικές ντρίμπλες του Ηλία Κατσαφάνα. Τραντάζουν τους τοίχους

ακόμα οι κεραυνοί από τα πόδια του υποφαινόμενου ομιλούντος. Εμ, εκείνο το γκρέμισμα του δοκαριού, που δεν έχει ξανασυμβεί ίσως ποτέ ξανά στον κόσμο;

Χιλιάδες αθάνατα στιγμιότυπα από κορυφαίες ενέργειες πολλών συμμαθητών μου. Και όμως, χάθηκαν αυτά τα υπέροχα ταλέντα, γιατί δεν υπήρχε η απαιτούμενη υποδομή για της δόξας τα ψηλά σκαλοπάτια.

Τι να πρωτοθυμηθώ;

Τον Βασίλη τον Σώτο, που σαν ελατήριο πεταγόταν απ' τη γη και πέρναγε τον πήχη και ύστερα σαν χαρτομάντιλο από πολυκατοικία σε γκαζόν έπεφτε στην άμμο; Τον Χρήστο τον Κότσινά που έφευγε σαν βολίδα πραγματική να κόψει το νήμα;

Η αδικημένη μου γενιά, σήμερα όμως λυτρώνεται. Και το λέω αυτό, γιατί όλα εκείνα που τότε ζητούσαμε σαν παιδιά και εμείς, που θέλαμε να γίνουμε κάτι, γιατί είχαμε τα φόντα, η πολιτεία, μας τα στερούσε. Τώρα, βλέπω τριγύρω μου σ' αυτό το χωριό πολλά από εκείνα που εμείς στερηθήκαμε, να υπάρχουν. Και χαίρομαι γι' αυτό το επίτευγμα.

Απόψε, εγκαινιάζουμε το καινούργιο Δημαρχείο, αργότερα θα έχουμε και Βιβλιοθήκη. Γίνονται πολιτιστικές

εκδηλώσεις που ανεβάζουν το πνευματικό επίπεδο του ανθρώπου, και πολλά άλλα, άγνωστα για εκείνη την εποχή.

Όλα αυτά, αγαπητοί φίλοι, δεν έγιναν τυχαία. Όλα αυτά που ανέφερα έγιναν, γιατί όλοι μας βάλαμε κι από ένα πετραδάκι για να υλοποιηθούν.

Όλοι μας προσφέραμε κάτι, ίσως και χωρίς να μας το ζητήσει κανείς, ίσως χωρίς να το καταλάβουμε.

Όλα τούτα είναι αποτέλεσμα πράξεων και ενεργειών από άνθρωπο.

Και καθώς λέει και ο ποιητής: «Πολιτισμός είναι το σύνολο των πνευματικών και υλικών επιτευγμάτων του ανθρώπου ανά τους αιώνες», σημαίνει πως, ό,τι ακόμα και εμείς καλό προσθέσουμε, θα είναι για το καλό του συνόλου, για το καλό όλων μας, και περισσότερο για τις γενεές που έρχονται.

Για το έργο που σήμερα εγκαινιάζουμε, απευθύνω τα θερμά μου συγχαρητήρια στο Δήμαρχο Κώστα Κατσαφάνα και στους συνεργάτες του, καθώς και σε όλους εκείνους που βοήθησαν.

Κύριε Δήμαρχε,

Εύχομαι το επόμενο κτίριο που θα εγκαινιάσουμε στο χωριό μας, στην έδρα του Δήμου Σκιρίτιδας, να είναι ένα

πρωτότυπο Πανεπιστήμιο από το οποίο να εξέρχονται σπουδαίοι μεν επιστήμονες, μα πάνω απ' όλα να είναι ακέραιοι, χρηστοί, και καθώς πρέπει άνθρωποι. Τέτοιου είδους επιστήμονες θέλουμε σήμερα, από τέτοιες μορφές έχει ανάγκη η ανθρωπότητα.

Για να υλοποιηθούν όλα αυτά που οραματίζομαι, και πιστεύω όλοι σας να συμφωνείτε, χρειάζεται αγώνας και επαγρύπνηση. Γιατί μόνον καθεστώτα που έχουν σαν βασικό τους συστατικό τη Δημοκρατία, μπορούν να μας εγγυηθούν κάτι τέτοιο.

Ας κλείσω την ομιλία μου μ' ένα ποιητικό μου στιχούργημα: «Οι λαοί της γης, δεν αρκούν για να περιφρουρήσουν τη Δημοκρατία.

Για την ασφάλειά της, χρειάζονται ακόμα περισσότεροι». Σας ευχαριστώ πολύ.

Απρίλιος 2002

**ΧΩΡΙΣ ΟΥΣΙΕΣ
ΣΕ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΕ ΟΥΣΙΑ**

Μερικές ημέρες μετά τους επιτυχημένους Ολυμπιακούς Αγώνες του Σίδνεϋ, πραγματοποιήθηκαν κάποιοι άλλοι Ολυμπιακοί Αγώνες, στην ίδια πόλη εκείνης της ηπείρου.

Τους ονόμασαν «Παραολυμπιακούς».

Κατ' εμέ, μεγάλο λάθος.

Παρακολουθώντας τους κανείς, κάθε άλλο εκτός απ' το «παρά» έβλεπε.

Τους είπαν Ολυμπιακούς Αγώνες για Άτομα με Ειδικές Ανάγκες.

Δεύτερο μεγάλο λάθος.

Με Ιδιαίτερες Ικανότητες θα τους ονόμαζα εγώ.

Τους έβλεπε κανείς και συγκλονιζόταν.

Και διαλογίζετο: Μα είναι δυνατόν, να είναι αλήθεια αυτό που έβλεπε; Είναι δυνατόν να είναι κατορθωτό;

Κι όμως, ήταν πέρα για πέρα αληθινό, και βεβαίως κατορθωτό.

Αξιοθαύμαστο, μοναδικό, φανταστικό. ΗΡΩΙΚΟ
ήταν.

Σε εκείνους τους Ολυμπιακούς Αγώνες – γερό
μάθημα και ισχυρό ράπισμα για την αδιάφορη κοινωνία μας
– υπήρξε νεαρός κολυμβητής, που πρώτευσε, έχοντας ένα
χέρι.

Άλτης του μήκους, να πηδά το σκάμμα, έχοντας ένα
πόδι.

Κι ένας παραπληγικός, γενναίο παλικάρι, να έρχεται
πρώτος στη σφαιροβολία, ρίχνοντας τη σφαίρα του από το
αναπηρικό καροτσάκι του.

Μήπως όλα αυτά δεν είναι συνταρακτικά;

Βεβαίως και είναι, γι' αυτό, από 'δω και στο εξής,
εξαφανίστε εσείς οι αρμόδιοι το «παρά» από αυτούς τους
αγώνες και αντικαταστήστε το με κάτι ανάλογο που
ταιριάζει στην περίπτωση.

Και κάτι άλλο:

Ο Ολυμπιονίκης κολυμβητής είναι και φοιτητής στο
τρίτο έτος της Ιατρικής.

Τι έχουμε να πούμε γι' αυτό το παλικάρι;

Γι' αυτό, διώξτε γρήγορα από εκεί το «παρά» και
βάλτε στη θέση του το «υπέρ», αν θέλετε να είσαστε

δίκαιοι, αν θέλετε να τιμήσετε τους ανθρώπους που με τις πράξεις τους τιμούν την ανθρωπότητα.

Παγώνει κανείς βλέποντας αυτές τις εικόνες, αναπτερώνεται το ηθικό του ανθρώπου.

Αγωνιστές της ζωής Υπέρ-Ολυμπιονίκες, υποκλίνομαι μπροστά στις υπεράνθρωπες πράξεις σας. Με τις ενέργειές σας αυτές δίνετε ένα παράδειγμα σε όλους εκείνους που με την παραμικρή δυσκολία καταφεύγουν στις διάφορες ουσίες, για να ξεπεράσουν τα όποια προβλήματα.

Εσείς είστε αυτοί, που χωρίς εκείνες τις ουσίες, παράγετε πράγματα με ουσία. Εσείς δημιουργείτε αυτά που οι υποτιθέμενοι αρτιμελείς δεν κατάφεραν να πετύχουν.

Σαν λιγότερο φόρο αναγνώρισης, σε αυτή τη μεγαλειώδη προσπάθειά σας, που συντάραξε κάθε λογικά σκεπτόμενο άνθρωπο, αυτό το επίγραμμα που πέρα για πέρα ανήκει σε όλους σας:

*Το ηθικό του ανθρώπου,
δεν αποκτιέται με τα φάρμακα.
Τις πράξεις έχει για τροφή του,
αγώνες και οράματα.*

*Μετά τη λήξη της
Ολυμπιάδας του Σίδνεϋ 2000*

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΙΚΑΝΟΥΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ

Νέοι της Ελλάδος και του κόσμου ολόκληρου.
Μαθητές, σπουδαστές, φοιτητές και όσοι
άλλοι καλλιεργείτε μέσα σας το **Ιερό**
Ιδανικό της ειρήνης.

Με τη δυναμική συμμετοχή σας στις κινητοποιήσεις κατά του άδικου πολέμου στο Ιράκ, που μόνον δεινά μπορεί να προξενήσει στον πλανήτη μας, με μεγάλη μου χαρά και ικανοποίηση αντιλαμβάνομαι την ατελείωτη αντιπολεμική σας συνείδηση, πράγμα ελπιδοφόρο και υψηλό για το μέλλον της ανθρωπότητας.

Σήμερα, που όλα είναι ρευστά γύρω μας και δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε τι αύριο θα ξημερώσει, σήμερα που η δαμόκλειος σπάθη των παρανοϊκών ισχυρών της γης βρίσκεται πάνω απ' τα κεφάλια μας, είναι η καταλληλότερη στιγμή για το ξεκίνημα του αγώνα μας.

Και είναι τώρα η καταλληλότερη χρονική περίοδος, γιατί εσείς δημιουργείτε όλες εκείνες τις προϋποθέσεις που θα δώσουν το έναυσμα. Έχετε βαθιά μέσα σας τα στοιχεία

εκείνα, που κάνουν να στέκεται με υπερηφάνεια επάνω στη γη ο κάθε λογικός άνθρωπος.

Έχετε βαθιά μέσα στην ψυχή σας ανεπτυγμένο το ιδανικό, που χρόνια αναζητά η ανθρωπότητα. Έχετε τα συστατικά εκείνα, που θα διαιωνίσουν την ύπαρξη του ανθρώπινου γένους μας. Το υλικό που δημιουργεί τη θέληση για των ανθρώπων την ομαλή τους συνύπαρξη.

Σήμερα, που σε εκατομμύρια ανέρχονται οι μελλοθάνατοι από τις ανανδρες επιβουλές και ενέργειες των αγεώργητων και απολίτιστων ταγών της γης, τώρα που οι δήθεν πολιτισμένοι υποστηριχτές τους πεθαίνουν από την παχυσαρκία και ξοδεύουν άσκοπα χρήματα για πολυτελή ταξίδια, ρουχισμό και διασκεδάσεις, ενώ άλλοι πεθαίνουν από την πείνα και τις κακουχίες, **εσείς** είσαστε εκείνη η τρομακτική δύναμη, που θα φράξει τις εισόδους των νεκροταφείων της ανθρωπότητας.

Αποτελείτε την τιτάνια εκείνη ισχύ, που θα καθλώσει τους φρενοβλαβείς και εγωιστές πολεμοκαπήλους και θα τους στείλει στα αποτελούμενα από τη δική σας γενιά τίμιους δικαστές των διεθνών δικαστηρίων τα εδώλια. Και όταν ανάλογα με τις πράξεις

τους, τους καταδικάσετε, είμαι σίγουρος πως δε θα τους εκτελέσετε.

Δεν θα χρησιμοποιήσετε τις δικές τους απάνθρωπες και ανατριχιαστικές μεθόδους. Με άλλο τρόπο θα τους τιμωρήσετε. Στα κελιά που θα τους βάλετε, καθημερινώς θα τους προβάλλετε ταινίες από τους φρικιαστικούς πολέμους που εκείνοι προξένησαν, όπου άγριες σκηνές μπροστά τους θα ξετυλίγονται. Μισοφαγωμένα από όρνια ανθρώπινα πτώματα, ερείπια, σαρκοβόρα πουλιά πάνω σε κουφάρια και μύγες σε μισάνοιχτα στόματα και ανοιγμένες κοιλιές μικρών παιδιών και τα ουρλιαχτά του πόνου από τα ακρωτηριασμένα μέλη ανθρώπων απ' τα όπλα τους, θα φαντάζουν στα μάτια τους.

Να είστε βέβαιοι, πως παρά την ηθική αναισθησία και αδυσώπητη ψυχική τους συγκρότηση, κανένας τους δεν πρόκειται να αντέξει. Μπρος στα μακάβρια και ανατριχιαστικά αυτά θεάματα, όλοι τους θα λυγίσουν, και στο τέλος, άλλοι θα απολέσουν τη διανοητική τους ισορροπία και θα παραφρονήσουν και άλλοι, με διάφορους τρόπους, θα δώσουν τέλος στην ασύνετη ζωή τους. Αυτό θα είναι ένα μοναδικό στα χρονικά δίδαγμα για όλη την οικουμένη.

Και εσείς θα περιφρουρείτε στα στιβαρά χέρια σας τις τύχες των λαών, γιατί σε εσάς ανήκει το μέλλον ολόκληρου του σημερινού ετοιμοθάνατου πλανήτη μας.

Μάρτιος 2003

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΔΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Λαέ της Τρίπολης, λαέ της Αρκαδίας, λαέ της
Ελλάδος, της Ευρώπης, της Αμερικής και
όλων των ηπείρων της γης.

Άμα θες στον πλανήτη
η ζωή για να μείνει,
αγωνίσου με πάθος
να υπάρχει ειρήνη.

Τη σκανδάλη των όπλων
ποτέ μην πατήσεις,
διαφορές κι ό,τι άλλο
με το πνεύμα να λύσεις.

Νικητής του πολέμου
δεν υπάρχει κανένας,
ηττημένοι μονάχα
μ' άλλον τρόπο ο καθένας.

Σ' ένα μόνο παιχνίδι
όλοι ειν' κερδισμένοι,
στο σκοπό της ειρήνης,
άμα είναι ταγμένοι.

Εύγε σου λαέ της ιστορικής και δοξασμένης Τριπολιτσάς, που στο κάλεσμα των δύσκολων καιρών που περνούν οι συνάνθρωποί μας σήμερα στο Ιράκ, ανταποκρίθηκες και ως Αρκάς λογοτέχνης, νιώθω μια ξεχωριστή ικανοποίηση, γιατί τα πανανθρώπινα ειρηνιστικά έργα μου, παίρνουν σάρκα και οστά, αφού όλους εσάς θα σας έχω στο πλευρό μου. Είσαστε τα στηρίγματα των ιδανικών εκείνων, που μέσα από τα βιβλία μου οραματίζομαι, για την ανθρωπότητα.

Όλοι μαζί, για να μπορέσουμε να αντισταθούμε στους άδικους σημερινούς ταγούς της γης και να τους μετατρέψουμε σε μεγάλους ηττημένους του μέλλοντος.

Διπλό εύγε στο Εργατικό Κέντρο Αρκαδίας και σε όλους τους άλλους φορείς, για το μεγάλο αγωνιστικό τους φρόνημα, που τιμούν τον τόπο μας στις οικουμένης τα πέρατα.

Εμπρός λοιπόν, για να μην αντικρίσουμε ποτέ μας την κηδεία της Ειρήνης και στον τάφο που για εκείνη άνοιξαν, να θάψουμε τα ανθρωποβόρα οπλικά τους συστήματα.

Ζήτω η Ειρήνη!

Μάρτιος 2003

ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Αποδέκτες:

- 1. Γ. Γ. Περιφέρ. Πελοποννήσου*
- 2. Νομ. Συμβούλιο Αρκαδίας*
- 3. Δημοτ. Συμβούλιο Αρκαδίας*
- 4. Φιλοτεχν. Όμιλος Τρίπολης*
- 5. Κέντρο Καλλιχικής Πράξης*
- 6. Εταιρεία Αρκαδικών Γραμμάτων & Τεχνών*
- 7. Παναρκαδική Ομοσπονδία Ελλάδας*

Αξιότιμοι κύριοι,

Με αφορμή τη διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων στη χώρα μας και το σκεπτικό, τί και πώς μπορούμε κι εμείς οι Αρκάδες να προσφέρουμε μέσω της σπουδαίας αυτής διοργάνωσης με το Ολυμπιακό πνεύμα των τόσων αρετών, ως Αρκάς λογοτέχνης που αισθάνεται το χρέος του απέναντι στον τόπο του, εμπνεύστηκα και δημιούργησα ένα καινούριο,

πρωτότυπο έργο, (βιβλίο) με τον τίτλο «ΑΡΡΙΚΟΣ - Ο Δικέφαλος Αετογέρακας».

Αμιγώς Αρκαδικό το έργο, με πανανθρώπινο όμως χαρακτήρα και η θεματική του, στα πλαίσια εκείνα που ο σημερινός παγκόσμιος πολίτης αναζητεί, βρισκόμενος μπρος στις τόσες χιλιάδες προβλήματα που τεχνηέντως του δημιούργησαν.

Η βράβεισή του από τη Διεθνή Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών (Δ.Ε.Ε.Λ), αποδεικνύει του λόγου το αληθές, καθώς και η πρόταση από ανθρώπους του πνεύματος για το γύρισμα ενός σίριαλ.

Οφείλω να σας κάνω γνωστή, την ύπαρξη του έργου αυτού και σας το καταθέτω, προτείνοντάς σας τα ακόλουθα:

α) Με το κύρος και τη δύναμη που διαθέτετε, να ενεργήσετε στην Ολυμπιακή επιτροπή που το έχω καταθέσει, με τον αριθμό 325/2001, ώστε να γυριστεί ένα σίριαλ στην ένδοξη Αρκαδία μας, για να το δουν περισσότερο οι νέοι μας, οι νέοι όλου του κόσμου και τα θετικά αποτελέσματα που θα έχει η επίδραση της πλοκής του στον ψυχικό κόσμο τους, θα είναι για το καλό όλων μας φαντάζομαι, και εμείς, θα έχουμε συμβόλαιο σε κάτι που θα

επιηρεάσει προς το καλύτερο τους νέους του πλανήτη και η Αρκαδία μας, για μια ακόμη φορά, θα γίνει σταθμός και θα θυμίσει ξανά στους λαούς της γης, ότι δεν ήταν τυχαίο που από την πατρίδα μας ξεκίνησε και διαδόθηκε ο πολιτισμός, που στο πέρασμα των αιώνων προσέφερε χρήσιμα στοιχεία στον άνθρωπο.

β) Την έκδοση του βιβλίου (είναι μεταφρασμένο και στην Αγγλική γλώσσα) από κάποιον επίσημο φορέα, για να φτάσει στα χέρια όσων περισσότερων νέων είναι δυνατόν, με επιδιωκόμενο αποτέλεσμα όλα εκείνα τα θετικά στοιχεία που σας αναφέρω στην πιο πάνω παράγραφο.

Πιστεύω στην Αρκαδική σας συνείδηση και στο ενδιαφέρον σας για τον τόπο μας και εκ των προτέρων σας ευχαριστώ για τις ενέργειες και προσπάθειες που θα καταβάλετε για να παρουσιάσουμε κι εμείς σήμερα, κάτι ακόμη χρήσιμο στο διεθνές στερέωμα, όπως έκαναν στο πέρασμά τους από τη ζωή τόσοι και τόσοι αξιόλογοι Έλληνες, που το όνομά τους και οι σπουδαίες πράξεις τους, φαντάζουν στον ρου της παγκόσμιας ιστορίας.

Έχω τη γνώμη πως, τελειώνοντας οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 2004, εμείς οι Αρκάδες, μέσω του έργου μας αυτού και με κατάλληλους χειρισμούς, θα αφήσουμε μια

πολιτιστική κληρονομιά, φωτεινό φάρο για τον άνθρωπο, αφού όλοι μας γνωρίζουμε ότι «πολιτισμός είναι το σύνολο των πνευματικών και υλικών κατακτήσεων του ανθρώπου στο αείχρονο».

Απρίλιος 2003

ΜΗΝΥΜΑ ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Αέ της Θεσσαλονίκης, της Ελλάδος, της
Ευρώπης και του πλανήτη ολόκληρου.
Στο κάλεσμα των καιρών, για ένα καλύτερο

και δικαιότερο μέλλον της ανθρωπότητας, ακολούθησα νοερά τα ανεξίτηλα αγχάρια του θρυλικού Αγωνιστή της ειρήνης, συμπατριώτη μου Γρηγόρη Λαμπράκη, που σε αυτή την ιστορική πόλη η τελευταία του πνοή, σαν μανιασμένη φλόγα εξήλθε από μέσα του και έγινε σάλπισμα αγώνων ιερών για τον παγκόσμιο άνθρωπο, για να στείλω ένα μήνυμα υπενθυμίζοντας σε εκείνους που νομίζουν πως τα πάντα εξαρτώνται από αυτούς και τη δύναμη των όπλων τους, πως κάνουν ένα μεγάλο λάθος στο συλλογισμό τους.

Στη λογική τους, «έτσι εμείς θέλουμε τον πλανήτη», τους απαντώ: **«εμείς αλλιώςτικο τον θέλουμε».**

Η ισχύς τους, είναι ένα ρηχό και ασήμαντο ρυάκι, μπρος στον ασυγκράτητο χείμαρρο των αδικημένων λαών

της γης, που μπορεί να παρασύρει ορμητικά ό,τι βρεθεί και αντισταθεί στο διάβα του.

Μπροστά σε τέτοιες δυναμικές και μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις, φόβος και τρόμος κατακυριεύει τις δειλές ψυχές των αδίκων ταγών της γης, που με κάθε τρόπο θέλουν να επιβάλλουν τη δική τους τη θέληση.

Ήλθε η στιγμή, που εμείς και όχι εκείνοι, θα καθορίζουμε τις τύχες μας, εμείς έχουμε το δίκαιο με το μέρος μας, εμείς θα επαναφέρουμε τη σωστή λειτουργία, γιατρέυοντας τις ασθένειες και τις μολυσμένες και πυορροούσες πληγές που οι φρενοβλαβείς, τεχνηέντως προξένησαν στον σημερινό ψυχοραγούντα πλανήτη μας. Οι λαοί, έχουν τη δύναμη και από σήμερα κιόλας, πρέπει να τη χρησιμοποιήσουν. Δεν είναι δυνατόν να κυβερνάται η οικουμένη από μια ομάδα αφανών παρανοϊκών, που θέλουν να λέγονται και άνθρωποι.

Ζήτω η δύναμη των λαών της γης, ζήτω οι δίκαιοι για τη δημοκρατία, τη δικαιοσύνη και την ειρήνη αγώνες μας.

Ιούνιος 2003

**ΑΦΙΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
«ΔΡΟΜΟΙ ΔΟΞΑΣ ΧΑΡΑΓΜΕΝΟΙ
ΑΠΟ ΜΙΚΡΟΥΣ»
στον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών
Μπιλ Κλίντον**

Κύριε Πρόεδρε,

Αφού λέτε ότι ενδιαφέρεστε για την ειρήνη όλων των λαών της γης, σας χαρίζω αυτό το ειρηνιστικό έργο μου.

Μπορείτε να το εκδώσετε σε όσα αντίτυπα θέλετε – έχετε χρήματα, άλλωστε τόσους λαούς εκμεταλλεύεστε – και να το χαρίσετε στα παιδιά του κόσμου.

Κάτι καλό έχει να κερδίσει ο άνθρωπος φαντάζομαι.

Έτσι, θα εξιλεωθείτε και από τα εγκλήματα που έχετε προξενήσει στην ανθρωπότητα, που προσωπικά νομίζω παρά τη θέλησή σας τα κάνατε.

Ο Πρόεδρος απάντησε με κολακευτικά λόγια παρά το αυστηρό της αφιέρωσης.

ΔΗΛΩΣΗ
ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΣΕ
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ –
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ 2004

*«Το βαρύτιμο **Ολυμπιακό** αυτό μετάλλιο, που κοσμεί το στήθος μου, το αφιερώνω σε όλους τους Έλληνες, από τον μικρότερο τσιγγάνο, έως τον εξοχότατο πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας και σε όλους εκείνους που αγωνίστηκαν και αγωνίζονται για την ειρήνη και τα ιερά ιδανικά του ανθρώπου. Το υπέρτατο όμως έμβλημα της **ειρήνης** και της **ελευθερίας** από τους αρχαιοτάτους χρόνους, τον **κότινο** που στολίζει το κεφάλι μου και με τοποθετεί στα υψηλότερα σκαλοπάτια της λογοτεχνικής δόξας, το αφιερώνω με **ευλάβεια** σε όλους εκείνους που έδωσαν τη ζωή τους για την **ειρήνη** και την **ελευθερία** των ανθρώπων».*

ΛΙΓΟΤΕΡΗ ΑΝΑΝΔΡΙΑ

Προς τον αρθρογράφο της εφημερίδος “Ελευθεροτυπία”,
Βασίλη Ρούβαλη, για το προσβλητικό άρθρο του κατά της
Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και την πρόεδρό
της κ. Χρυσούλα Βαρβέρη - Βάρρα, στη στήλη “ΕΜΑΘΑ”
της Παρασκευής, 26/11/2004.

Κύριε, που δεν κάνατε καν τον κόπο να διαβάσετε το λογοτεχνικό έργο μου “ΑΡΡΙΚΟΣ” Της οικουμένης το **ίνδαλμα**, -τουλάχιστον δε διαβάζατε το βιογραφικό;- σας απαντώ: ουδείς είναι ικανός να σταθεί εμπόδιο στα πανανθρώπινα οράματά μου για την **ειρήνη**, τη **δικαιοσύνη** και την **ελευθερία** των λαών. Σας προτείνω να συναντηθούμε σε ένα μεγάλο τηλεοπτικό κανάλι, για να σας αποδείξω, του λόγου το αληθές, γιατί εγώ γράφω έργα για να σταθώ στο ύψος των περιστάσεων και όχι για να κερδίσω χρήματα. Σήμερα, που αξίες καταρρακώνονται, μέχρι και της Θέμιδος τίμιοι ανώτατοι λειτουργοί, από ανήθικα του υποκόσμου ανθρωπάρια ατιμάζονται, στις μέρες μας που η παγκόσμια κοινότητα βρίσκεται στο κρισιμότερο όλων των εποχών της στάδιο, ενός σκεπτόμενου λογικά ανθρώπου η συνείδηση, δεν του επιτρέπει να σταθεί αδιάφορος.

Αλλά όπως σε όλες τις χρονικές περιόδους θα βρεθούν κάποιοι κακόβουλοι που θα προσπαθήσουν να κηλιδώσουν τους ανησυχούντες για τις τύχες του κόσμου και το αβέβαιο μέλλον τους, έτσι τώρα και εσείς πράττετε. Θέλω να πιστεύω πως παραπλανηθήκατε και θα επανορθώσετε κι ακόμη πως θα σταθείτε αρωγός στην προσπάθειά μου για μια καθώς πρέπει και δικαιότερη κοινωνία, γιατί Δημοκρατία σημαίνει το **“Να μπορείς να λειτουργείς και να κινείσαι στη σφαίρα εκείνη που μόνο σου ανήκει και όχι ανάλογα με την όποια δύναμη διαθέτεις να συμπεριφέρεσαι”**. Πρέπει να έχεις το θάρρος, το ήθος και τη δύναμη για να καταδικάσεις **εξήντα** φορές σε θάνατο τους

πολεμοκαπήλους της οικουμένης, που εκδίδουν τα εισιτήρια για τις εισόδους στα νεκροταφεία της γης, απροστάτευτων ανθρώπων και **ογδόντα** τους εμπόρους ναρκωτικών που καταστρέφουν τη νεολαία μας. Τα σπάνια και υψηλά στοιχεία αυτά, τα διαθέτει ένας άνδρας του αναστήματος, παραγωγού ανυπότακτων, μα δικαίων και εντίμων συνειδήσεων και πυρπολητή της αδικίας, ήρωά μου **Αρρίκου**. Την **παγκόσμια ειρήνη**, που από μικρό παιδί ονειρεύομαι και μέσα από τα έργα μου καλλιεργώ, μαζί με άλλους ανήσυχους για το μέλλον του πλανήτη ανθρώπους, σίγουρα θα καταφέρουμε, γιατί πιστεύουμε στο: **ΦΥΤΕΨΕ ΈΝΑ ΠΑΝΑΘΩΡΩΠΙΝΟ ΟΡΑΜΑ, ΚΑΠΟΙΟΣ ΘΑ ΒΡΕΘΕΙ ΝΑ ΤΟ ΠΟΤΙΣΕΙ**. Κάτω τα χέρια λοιπόν, από εκείνους που χαράσσουν δρόμους ευθείς και βέβαιους για τις γενιές που έρχονται, συστρατευτείτε μαζί μας και σεις, αν θέλετε να έχετε μερίδιο από ένα καλό για το μέλλον αποτέλεσμα.

Η <<αποκάλυψη>>, που στο άρθρο σας αναφέρετε, πόρρωθεν αγγίζει το πρόσωπό μου, γιατί άλλος είναι ο σκοπός και τα δικά μου τα όνειρα.

Περιμένω.

*Χρίστος Δ. Στρατηγόπουλος
Ποιητής – Συγγραφέας
Μέλος της Διεθνούς Εταιρείας
Ελλήνων Λογοτεχνών
και της Διεθνούς Ένωσης
Συγγραφέων και Καλλιτεχνών I.W.A*

Αγίου Κωνσταντίνου 41

Τρίπολη

Υ.Γ Παρακαλώ να δημοσιευτεί χωρίς καμιά περικοπή, ή τροποποίηση.

**ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
«ΚΡΗΤΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ»
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2005**

Στη βάση του περίτεχνου ανδριάντα του Στρατηλάτη Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στην Τρίπολη, υπάρχει το εξής έμμετρο επίγραμμα:

*«Σε άτι γοργό καβαλάρης
σαν σίφοννας φεύγεις μπροστά.
Στα χέρια τη δόξα να πάρεις
τα πάντα το Γένος σε σένα χρωστά.»*

Ομοίως, στη βάση της μαρμάρινης προτομής του Εθνεγέρτη, στο Ν. Ηράκλειο υπάρχει επίσης το εξαίρετο επίγραμμα:

*«Στα βουνά και στα δάση σμιλεύεται η Ελευθερία,
στις πλατείες αναπαύεται.»*

Και τα δύο επιγράμματα υπογράφονται από τον λογοτέχνη – ποιητή Χρήστο Στρατηγόπουλο.

Θεωρούμε πως δεν είναι τυχαίο, αντίθετα είναι αξιοπρόσεκτο το γεγονός να επιλεγούν οι δημιουργίες του

Χρήστου Στρατηγόπουλου και να παραδοθούν επιγραμματικά οι αξίες της Ελευθερίας και της φιλοπατρίας στους επερχόμενους, όταν ατενίζουν τον Ελευθερωτή της Πατρίδας από την Τουρκία.

Με το Χρήστο Στρατηγόπουλο είχαμε διάλογο που συνοπτικά καταγράψαμε.

Φίλε Χρήστο Στρατηγόπουλε, πες μου πώς έγινε και ξεκίνησες να ασχολείσαι με τη λογοτεχνία.

Ήταν το μόνο μέσον για να «καταφέρω» αυτά που οραματιζόμουν από μικρός και δεν μπόρεσα να τα πραγματοποιήσω. Και είναι κάτι που σου μειώνει το μέγεθος της «ασυνέπειας» απέναντι στα παιδικά σου οράματα.

Πού μεγάλωσες;

Για πρώτη φορά το φως, χαϊδεψε το πρόσωπό μου στο χωριό Βλαχοκερασιά Αρκαδίας, έδρα του σημερινού Δήμου Σκιρίτιδας και εκεί μεγάλωσα, με φοβερές δυσκολίες και αντιξοότητες, που νομίζω ότι περισσότερο καλό μου έκαναν παρά με ζημίωσαν.

Ποια ερεθίσματα θεωρείς πως έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση του λογοτεχνικού σου έργου;

Όποιος διαβάσει τα έργα μου, θα καταλάβει αμέσως πως η αδικία, η ανισότητα, η εκμετάλλευση του ανθρώπου από

άνθρωπο και η καταστρατήγηση των αξιών, είναι τα βασικά στοιχεία στη διαμόρφωση του χαρακτήρα μου. Χείριστο όλων των κακών, η αλαζονεία.

Ήσουν καλός μαθητής;

Όταν διάβαζα, ήμουν καλός. Όταν δεν διάβαζα, πώς να ήμουν; Ήμουν όμως, αθλητής με δυνατότητες, αλλά ποιος να σε βοηθήσει εκείνες τις εποχές; Μεγάλα ταλέντα μέσα από το χωριό μου πήγαν χαμένα...

Ποιες θεωρείς τις πιο έντονες αναμνήσεις από τα μαθητικά σου χρόνια;

Υπάρχουν πάρα πολλές, αλλά θα αναφέρω μόνο δύο. Μία καλή και μία άσχημη. Η καλή είναι, όταν με έναν κεραυνό από το πόδι μου με την μπάλα ξάπλωσα κάτω ένα ολοκαίνουργιο δοκάρι. Και η κακή, όταν ο δάσκαλός μου με τιμώρησε χωρίς να φταίω. Μου κακοφάνηκε πολύ αυτή του η πράξη.

Πόσο ρόλο πιστεύεις πως παίζουν στη ζωή του κάθε ανθρώπου οι εμπειρίες της παιδικής ηλικίας;

Τα πάντα παίζουν ρόλο και ανάλογα με το DNA του κάθε παιδιού. Και εγώ που οραματιζόμουν όταν ήμουν μικρός να γίνω ένας θρύλος μια μέρα, για να εκπληρώσω αυτό το όνειρο, δημιουργώ ήρωες που γίνονται θρύλοι. Να ένα από παράδειγμα.

Σε πιο μεγάλη ηλικία είχες κάποια πρότυπα που σε συγκινούσαν;

Βεβαίως και είχα πρότυπα και αυτά ήταν οι μεγάλοι άνδρες που έπαιξαν ρόλο στον ρου της ιστορίας της ανθρωπότητας: Μέγας Αλέξανδρος, Τσε Κε Βάρα, Κολοκοτρώνης, Μπολιβάρ και τόσοι άλλοι, ιερά σύμβολα που με τους αγώνες τους έθρεψαν το είναι της ανθρωπότητας.

Υπήρξαν πρόσωπα που επηρέασαν την τωρινή εξέλιξή σου;

Όχι μόνον επηρέασαν την εξέλιξή μου, αλλά χωρίς αυτούς τίποτα δεν θα ήμουν, κανένας δεν θα με είχε διαβάσει, κανείς δεν θα με γνώριζε. Όσο καλά έργα και να είχα γραμμένα, εκεί στο συρτάρι θα βρισκόντουσαν. Πολλοί είναι αυτοί που με βοήθησαν και τους ευχαριστώ μέσα από τα βάθη της ψυχής μου.

Πώς ξεκινάς συνήθως ένα ποίημα ή ένα μυθιστόρημα; Τι αποτελεί για εσένα ερέθισμα δημιουργίας;

Πλάθω πρώτα τον κορμό μέσα στο μυαλό μου και ύστερα όλα έρχονται μόνα τους. Πάντως είναι κάτι το υπέροχο, να τελειώνεις ένα δημιούργημα που πριν λίγο δεν υπήρχε. Νιώθεις σαν τη γυναίκα που φέρνει στον κόσμο μια ζωή. Όσο δε για τα ερεθίσματα, πρέπει να γνωρίζεις πως οι κεραίες όλων των

δημιουργών έχουν υψηλή ευαισθησία, μεγάλη εμβέλεια και τροχιά, που φτάνουν πιο πάνω και από τα χείλη του σύμπαντος.

Τελικά οι δημιουργοί αγιάζουν στον τόπο τους;

Θεωρώ τον εαυτό μου τον πιο καλότυχο ποιητή του κόσμου. Και αυτό το λέω για τον εξής λόγο: Αν βρεθεί κανείς στην πλατεία Άρεως στην Τρίπολη και πλησιάσει τον αδριάντα του μεγάλου γίγαντα της ιστορίας μας Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, θα δει σε μία μαρμάρινη πλάκα την εξής έμμετρη επιγραφή: «Σε άτι γοργό καβαλάρης, σαν σίφουνας φεύγεις μπροστά. Στα χέρια τη δόξα να πάρεις, τα πάντα το Γένος σε σένα χρωστά». Και από κάτω: Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος.

Τι άλλο να σου κάνουν οι άρχοντες του τόπου σου και πιο συγκεκριμένα ο σημερινός Δήμαρχος κ. Δημοσθένης Σωτηρόπουλος, για να θεωρείσαι αποδεκτός στο τόπο σου; Βέβαια, υπάρχουν και οι αντιδραστικοί, οι οπιδσοδρομικοί και οι σκοταδιστές. Όλους μας θα μας κρίνει η ιστορία και θα μας κατατάξει ανάλογα με τις πράξεις μας.

Ποιες πικρίες κουβαλάς μέσα σου από τη στάση των άλλων απέναντι στους λογοτέχνες;

Εμένα προσωπικά τα εμπόδια με κάνουν να αγωνίζομαι για να τα ξεπερνώ, όπως κάνουν και οι ήρωες των έργων μου.

Πρέπει πρώτα να κουραστείς για να νιώσεις το υπέροχο συναίσθημα της ξεκούρασης. Ευτυχώς που υπάρχουν εμπόδια...

Πότε ένιωσες την πιο μεγάλη τιμή;

Όταν στην εκδήλωση για την Άλωση της Τριπολιτσάς, το Σεπτέμβρη του 2004, στο Νέο Ηράκλειο Αττικής, με κάλεσαν να απαγγείλω ένα ποίημα, και είδα γραμμένο επάνω στο άγαλμα του Ελευθερωτή του Γένους μας, ημίθεου Στρατηλάτη Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, το επίγραμμά μου: «Στα βουνά και στα δάση σμιλεύεται η ελευθερία, στις πλατείες αναπαύεται». Για κάμποση ώρα τα σαγόνια μου χτύπαγαν σαν τα πέταλα γοργοπόδαρου αλόγου σε καλντερίμι. Ευτυχώς που κατάφερα και απάγγειλα το ποίημα.

Πώς βλέπεις το μέλλον της λογοτεχνίας;

Η λογοτεχνία είναι σαν τη λερναία ύδρα. Της κόβεις το ένα κεφάλι, δύο φυτρώνουνε. Μπορεί κανείς να τιθασεύσει τα αφηνιασμένα άλογα της ζωτικής πνοής των δημιουργών; Ποτέ...

Κινδυνεύει ένας επαναστάτης ποιητής;

Πάντα υπάρχει ο κίνδυνος από διάφορα, ανεγκέφαλα, εντεταλμένα ανθρωπάκια του υποκόσμου, αλλά υπάρχει και ο τιμημένος θάνατος και το μεγαλείο της δόξας που τον ακολουθεί και όλα τα εξαλείφει.

Υπάρχει Θεός;

Είχα γράψει κάποτε σε ένα άρθρο πως Θεός για μένα είναι «ίσως μία τυχαία χημική δομή με δυνατότητες να δημιουργεί ό,τι υπάρχει στο σύμπαν, αλλά και να το συντηρεί στο πέρασμα των αιώνων». Ένας φίλος μου, μού είχε πει τότε πως θα ακολουθήσουν μεγάλες αντιδράσεις. Καμία όμως δεν είδα.

Τι περισσεύει σήμερα και τι τείνει προς εξαφάνιση;

Περισσεύει η αλαζονεία, η υποκρισία και ο ατομικισμός και λείπει ο αλτρουϊσμός και η συνείδηση.

Τι προσδοκός στο μέλλον;

Τα οράματα των πρωταγωνιστών μου να γίνουν πραγματικότητα. Αλλά επειδή οι σημερινές κοινωνίες έχουν ξεφύγει κατά πολύ από τα ανθρώπινα, σε μελλοντικό έργο μου που τώρα δημιουργείται, θα προτείνω στους επιστήμονες γενετιστές να επέμβουν στον ανθρώπινο εγκέφαλο, γιατί με τα σημερινά δεδομένα δεν είναι δυνατόν να βρεθεί κάποια λύση.

Στο βιβλίο σου «ΑΡΡΙΚΟΣ», που σου χάρισε τον κότινο και το Ολυμπιακό Μετάλλιο, εμπεριέχονται στοιχεία ιατρικής φύσεως, άλλα πραγματικά και άλλα φανταστικά. Πολλή έμφαση δίνεις στον τομέα αυτό. Σημαίνει κάτι;

Στα χέρια μου, αλλά και σε χέρια τιμίων και αδιάβλητων φίλων μου – για παν ενδεχόμενο – υπάρχει από ένας απόρρητος φάκελος. Εκεί μέσα βρίσκεται κάτι πολύ σημαντικό. Όταν έρθει η κατάλληλη ώρα, το περιεχόμενό τους θα παίξει το ρόλο του. Αλλά πού 'σαι; Μόνο με θεϊκή παρέμβαση μπορεί κάποιος να κάνει μία τέτοια ανακάλυψη.

Μια συμβουλή για τους νέους;

Τίμιο αγώνα, συστηματική και συλλογική προσπάθεια, αλλά και ριζοσπαστισμός εκεί που πρέπει, με στόχο τα μεγάλα και πανανθρώπινα ιδανικά για να γραφτεί με ανεξίτηλα γράμματα το όνομά τους στα λευκά μάρμαρα της ιστορίας και να μείνει για πάντα στον χρόνο τον αείροο, και να φαντάζουν οι οπτασίες τους στο νου των γενεών του μέλλοντος.

Τι θα έλεγες να κλείναμε με ένα δικό σου επίγραμμα.

«Το ηθικό του ανθρώπου δεν αποκτιέται με τα φάρμακα, τις πράξεις έχει για τροφή του, αγώνες και οράματα».

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΝΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Πρόεδρος
Τερέσνικα Περέϊρα
Τ.Θ. 938
Κολλέγιο Μπλάφτον
Μπλάφτον, ΟΗ 45817, Η.Π.Α.
Τηλέφωνο: 1 (419) 358 – 3418 (γραφείο)
1 (419) 358 – 5135 (οικία)
Fax: 1 (419) 358 – 3356 ή
Fax Κολλεγίου Μπλάφτον: 1 (419) 358 – 3323
E-mail: pereirat@bluffton.edu

Αντιπρόεδρος
Ντέννις Καν, Η.Π.Α.
E-mail: drruen@wcoil.com

Διοικητικό Συμβούλιο

Πίτερ Μπέμσκι, Η.Π.Α. Ουγγαρία/Βραζιλία	Λίβια Παολίνι,
Τγκορ Μικαΐλουσένκο, Ρωσία	Μαρία ντο Κάρμο Γ.
Μοχάμεντ Σέλιμι, Τυνησία	Ολιβέϊρα, Βραζιλία
Ρι Χαν-Χο, Κορέα Κολομβία	Όσκαρ Φλόρες Ταμαρα,
Ραντάνα Πάρμοβα, Τσεχ/κία	Λάζαρ Μπααζίζ, Αλγερία
Αντρέϊ Ζίβορ, Γιουγκοσλαβία Κούβα	Τζοακίν Οσόριο Καραλέρο,
Κρις Μέστας, Γαλλία	Τακεόκα Νόριο, Ιαπωνία
Κονσεισάο Πιλό	Χοσέ Φράνκο, Παναμά

Συμβούλιο Έρευνας

Ζαν Πολ Μέστας (Γαλλία), Κρις Μέστας (Γαλλία),
Μαρινάλβα Φρέϊρε ντα Σίλβα (Βραζιλία), Γουόλτερ Σικουέρα
(Βραζιλία), Χόρχε Αβίλες Κονσεπσιόν (Πουέρτο Ρίκο), Σιντ
Αμερουντίν (Ινδία)

IWA

Έτος Ιδρύσεως: 1978

Στηρίζουμε τα δικαιώματα και τις ελευθερίες στην Διεθνή Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για όλους τους ανθρώπους, οπουδήποτε.

Τιμούμε: Σεβασμός και κατανόηση όλων των πολιτισμών και εθνικών παραδόσεων, ελευθερία λόγου και ποικιλία εντός των ορίων ενός δίκαιου κόσμου. Κυριότερα, περισσότερο από την ελευθερία του λόγου και την ποικιλία εκτιμούμε την απόρριψη του ρατσισμού, σεξισμού, φυλετισμού και διακρίσεων λόγω ηλικίας.

Αξιότιμη Συγγραφέα, Ποιητή, Χρήστο Δ. Στρατηγόπουλε, IWA. Οι Πρόεδροι και το Διοικητικό Συμβούλιο της Διεθνούς Ένωσης Συγγραφέων και Καλλιτεχνών, έχουν, λόγω των διακεκριμένων λογοτεχνικών πνευματικών και ανθρωπιστικών συνεισφορών σας, αποδεχτεί εσάς ως μέλος της Ένωσης.

Η IWA σας απονέμει το πιστοποιητικό μέλους καθώς και μία επιστολή η οποία πιστοποιεί την εισαγωγή σας στις δραστηριότητες της IWA.

Κάθε Δεκέμβριο θα λαμβάνετε ένα δελτίο πληροφοριών που θα αναφέρει τις δραστηριότητες και τις εκδόσεις της IWA.

Σε μελλοντική επικοινωνία, παρακαλούμε χρησιμοποιήστε το ακρωνύμιο IWA δίπλα στο όνομά σας στον φάκελο αλληλογραφίας. Το σημείο αυτό αναγνώρισης θα διευκολύνει την απάντησή μας.

Το ακρωνύμιο IWA θα πρέπει επίσης να χρησιμοποιείται για την υπόδειξη ή σύσταση νέων μελών IWA.

Συγχαρητήρια και σας ευχαριστούμε για την υποστήριξή σας προς την IWA.

Τερέσνικα Περέϊρα
Πρόεδρος

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Αντί προλόγου – Εγερτήριο σάλπισμα	7
Επινόηση – σύλληψη και δημιουργία	9
Κολοκοτρώνης και Οτσαλάν	15
Μήνυμα στον εκπρόσωπο των πολεμοκάπηλων της γης	21
Μήνυμα στους λαούς Ελλάδας και Τουρκίας	25
Ομιλία από την εκδήλωση για την παρουσία του έργου από την Ένωση Τριπολιτών Αττικής	29
Όχι συρματοπλέγματα	31
Η αγάπη για κάτι δεν επιβάλλεται	37
Ντροπή!	43
Μέσω του ψεύτικου παράδεισου στη σίγουρη καταστροφή	49
Το κυκλοφοριακό πρόβλημα της Τρίπολης	57
Πρόλογος από την ομιλία κατά την παρουσίαση του έργου από το περιοδικό «ΝΕΑ ΑΡΙΑΔΝΗ»	61
Επίλογος	65
Σύντομη ομιλία κατά την παραλαβή του Α΄ Βραβείου για το ποίημα «Γρηγόρης Λαμπράκης» από την Πρόεδρο της ΔΕΕΛ στον Διεθνή Λογοτεχνικό και Καλλιτεχνικό Διαγωνισμό αφιερωμένο στην Ημέρα των Ποιητών	67

Ομιλία από τα εγκαίνια του Δημαρχείου στο Δήμο Σκιρίτιδας	69
Χωρίς ουσίες σε πράξεις με ουσία	75
Προς τους μελλοντικούς και ικανούς διαχειριστές της ανθρωπότητας	79
Ομιλία στην διαδήλωση της Τρίπολης κατά του άδικου πολέμου στο Ιράκ.	83
Προς τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης	85
Μήνυμα επί τη ευκαιρία της αντισυνόδου της Θεσσαλονίκης	89
Αφιέρωση του βιβλίου «Δρόμοι δόξας χαραγμένοι από μικρούς» στον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών Μπιλ Κλίντον	91
Δήλωση του Χρήστου Δ. Στρατηγόπουλου μετά την ανακήρυξη του σε Ολυμπιονίκη του Πνεύματος – Παναθήναια 2004	93
Λιγότερη ανανδρία	95
Συνέντευξη στην εφημερίδα «Κρητική Ενημέρωση»	97